



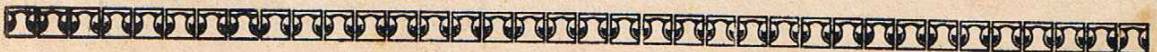
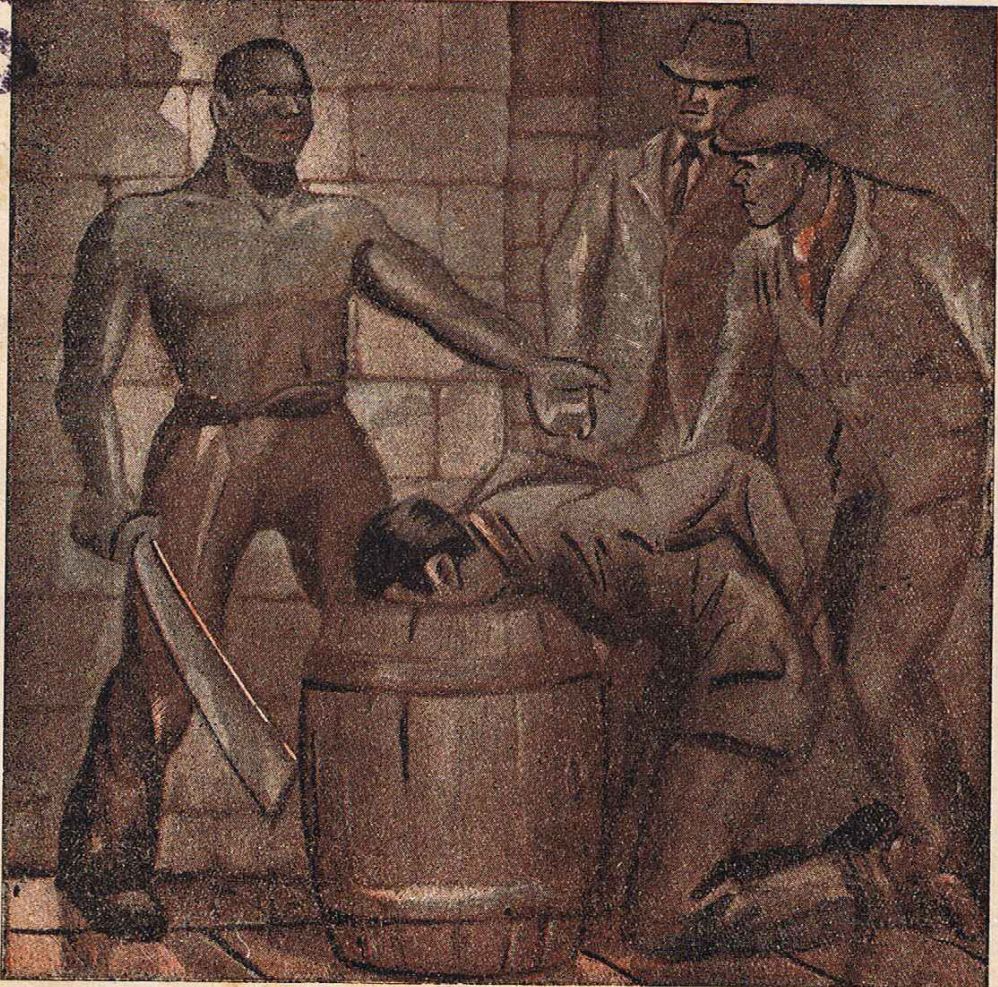
# Lord Syster

genaamd  
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2013 De Broeder van Nicholson

PRIJS: België 5,00 Fr.  
Nederland 35 Ct.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal



Uitgave van "In den Ouden Windmolen,, Hasselt (België)  
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTERDAM



*Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden*

## De broeder van Nicholson

### HOOFDSTUK I

#### EEN BERICHT IN DE «TIMES»

Het was tamelijk stil in de groote conversatiezaal van de befaamde Windsor Club, in de Oxford Street te Londen gelegen.

De avond begon te dalen, en de meeste leden die in de Club gedineerd hadden waren naar een cabaret, of circus gegaan, of zouden den prachtigen zomeravond op een andere wijze doorbrengen, al naar hun smaak het hun ingaf.

De ramen van de groote zaal die op de Oxford Street uitzagen, stonden wijd open, zoodat het geraas van het groote stadsleven ongehinderd naar binnen kon dringen.

Boven de groote leestafel, in het midden van het vertrek geplaatst, brandde reeds het elektrische licht.

In de gemakkelijke stoelen die rondom deze tafel waren geplaatst zaten een aantal leden, allen in avondtoilet gekleed, die

rustig van hun lectuur genoten bestaande uit weekbladen van allerlei aard, de meeste evenwel op het gebied der sport en uit de zoeven door een der rijk gegalonneerde bedienden binnengebrachte avond bladen.

Velen hunner rookten, en er werd zeer weinig gesproken.

Aan een der uiteinden van de lange tafels waren twee heeren naast elkander gezeten, die in hun uiterlijk een vrij groote tegenstelling vertoonden.

De een was lang en slank ofschoon zijn geheele houding wees op groote spierkracht, en had een scherp geteekend geelaat met doordringende grijze oogen.

Zijn leeftijd kon ongeveer 40 jaar zijn, misschien iets meer.

De ander die naast hem zat, was jonger en sierlijk gebouwd, maar ook zijn bewegingen wezen er op, dat hij een geoefend

sportman moest zijn.

Het waren Lord William Aberdeen, de Vice-president van de Windsor-Club en zijn vriend Charles Brand, in wiens gezelschap men hem bijna voortdurend zag.

De jonge man was verdiept in de lezing van « The Tattler », een van de meest geliefde geïllustreerde weekbladen in Engeland, terwijl zijne Lordschap zich bezig hield met de « Times ».

Hij had reeds eenige bladen omgeslagen, toen zijn gelaat van uitdrukking veranderde, en hij het blad wat dichterbij zijn oogen bracht, als wilde hij zich overtuigen, dat hij goed gelezen had.

Toen vouwde hij het blad kalm op, deed een paar krachtige halen aan zijn sigaret, stond op en wandelde een paar malen, met het blad onder den arm geklemd en de handen op den rug ineengestremd, het grootte vertrek op en neder.

Charles Brand was zoozeer in beslag genomen door zijn lectuur, dat hij het opstaan van Lord Aberdeen niet eens had gemerkt.

Maar nu trad deze achter zijn stoel en klopte hem zachtjes op den schouder.

Charles Brand legde het blad aanstonds uit zijn handen, hief het hoofd op en keek Lord Aberdeen vragend aan.

— Wees zoo goed mij eens even naar mijn particuliere spreekkamer te vergezellen, mijnheer Brand, zeide Lord Aberdeen op zachten toon.

Onmiddellijk stond de jonge man op, teneinde aan het verzoek van zijn vriend te voldoen.

De beide heeren verlieten de conversatiezaal, en volgden gedurende eenigen tijd een vrij breede gang totdat zij stil stonden voor een hooge witgelakte deur, die Lord Aberdeen openduwde, waarop zij een fraai gemeubeld vertrek binnentraden, de particuliere ontvangkamer van den vice-president der beroemde Club.

Niet zoodra waren zij het vertrek binnengetreden of Mylord sloot de deur zorgvuldig en trok er een gordijn voor, zoodat het onmogelijk zou zijn op de gang te hooren, wat hier gesproken werd.

Hij nam Charles Brand bij den arm, voerde hem zoover mogelijk de kamer in en wees hem toen een gemakkelijken stoel aan, dicht bij een der ramen.

Hij trok de gordijnen dicht, na den schakelaar van het electrische licht te hebben omgedraaid en kwam toen langzaam naar Charles Brand toe, die hem met eenige ver-

bazing had gadeslagen.

Hij nam op zijn beurt plaats in een gemakkelijken stoel, strekte zijn beenen uit, en wierp Charles Brand een eigenaardigen blik uit zijn sprekende grijze oogen toe.

— Je verwondert je eenigszins, Charles dat ik je van je aangename lectuur heb weggetrokken en naar mijn particulier ontvangvertrek heb gebracht ?

— Wel een weinig, Edward, want ik kan mij inderdaad niet goed voorstellen, wat wij op dit oogenblik wel voor gewichtigs te bespreken kunnen hebben.

— Dat zul je aanstonds vernemen, mijn jongen.

Hij blies opnieuw een zware rookwolk uit zijn sigaret, volgde de rookpluim aandachtig en vervolgde toen, terwijl hij met het opgevouwen blad van de « Times » dat hij had medegenomen op zijn linker handpalm klopte :

— Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik op dit oogenblik niet het woord tot je richt als Lord William Aberdeen, de schatrijke villabezitter en vice-voorzitter van deze Club, maar — als John Raffles, de langgezochte doods vijand van hoofdinspecteur Baxter.

John Raffles, de Groote Onbekende, had deze laatste woorden op zachten toon uitgesproken.

Er was een verschrikte uitdrukking op het gelaat van Charles Brand verschenen.

— Wat is er gaande ? vroeg hij fluisterend. Dreigt er soms gevaar ?

— Neen Charles — daaromtrent kan ik je geruststellen ! In ieder geval geen onmiddellijk gevaar.

Hij ontvouwde langzaam het blad van de « Times », zocht even onder de stadsberichten, vond spoedig wat hij wilde weten, en richtte toen zijn doordringende blik weder op den jongen man, zijn trouwen helper in zijn vele en velerlei gevaarvolle avonturen.

Langzaam, en op ieder woord den nadruk leggend, begon hij weder :

— Je hebt natuurlijk gedacht nietwaar, dat professor Nicholson, de Koning van de Misdaad, zijn leven van schurkerij en moord met een vreeselijken dood had geboet ?

Charles Brand verbleekte en sprong uit zijn stoel op.

— Wat is dat ? Wat zeg je daar ? Wat bedoel je ? je wilt toch niet zeggen dat hij...

— Ik moet het vreezen, Charles. Ook ik

heb gedacht, dat onze doodsvijand, de aanvoerder van het misdadige Genootschap van den Gouden Sleutel, nu eindelijk naar de hel zou zijn verhuisd of wel verpletterd zou liggen onder het puin van de afgelegen hoeve in een der noordelijkste voorsteden van Londen, waar hij mij zelf had heen-gevoerd om er mij een afschuwelijken dood te laten sterven.

— Dat is dus niet zoo ? Hij leeft vroeg Charles op schorren toon.

— Daar bestaat tenminste veel kans op mijn jongen. Ik wilde dat ik het anders kon zeggen, en dat wij eindelijk voorgoed verlost zouden zijn van dezen duivel in menschengedaante, maar ik vrees, dat hij ook ditmaal weder den dans ontsprongen is. Je kunt er trouwens zelf over oordeelen — luister maar eens.

En nu las Raffles met gedempte maar toch duidelijke stem het volgende bericht uit het cityblad voor :

« De verdwijning van Professor Nicholson.

Ofschoon onze stadgenoot professor Nicholson nu reeds bijna een maand geleden verdwenen is, op een even plotselinge als raadselachtige wijze, heeft de politie nog steeds geen nadere aanwijzing omtrent deze verdwijning kunnen geven, zoodat wij wel langzamerhand rekening zullen moeten houden met de treurige mogelijkheid, dat den beroemden hoogleeraar een doodelijk ongeval is overkomen.

Wellicht is hij op een der mistige avonden, waardoor Londen juist een maand geleden bezocht werd, in de Theems geloo- pen. Hoe het ook zij, professor Nicholson is nog steeds onvindbaar, en hoogstwaarschijnlijk heeft hij op noodlottige wijze den dood gevonden. Er hebben reeds zoovele berichten omtrent zijn verdwijning in de Engelsche pers gestaan, dat hij ons stellig reeds lang zou hebben gerustgesteld, indien hij nog tot het land der levenden behoorde.

Met professor Nicholson zou een der bekwaamste en meest geachte geleerden van ons land zijn heengegaan, wiens roep tot zelfs ver over onze grenzen verbreid was.

Wij behouden ons voor te zijner tijd een uitvoerig artikel te wijden aan de uitvindingen van professor Nicholson, die behalve een hoogst bekwaam geneesheer, ook een chemikus van den eersten rang was. »

Raffles liet het blad zakken.

Charles had vol spanning toegelusterd en wierp Raffles, die zijn voorlezing geëin-

digd scheen te hebben nu een verbaasden blik toe.

— Is het daarmee uit ? vroeg hij.

— Ja, Charles.

— Maar wat beteekent dat dan ? Daaruit kun je toch onmogelijk afleiden, dat Nicholson niet dood is ?

— Ongetwijfeld ! Dit bericht op zichzelf zou mij ook niet zoo getroffen hebben. Ik breng het echter in verband met een tweede berichtje van geheel anderen aard, dat ik iets verder aantrof. Luister dan zal ik je ook dat voorlezen en daarop begon Raffles opnieuw.

« De raadselachtige ramp in Highburry.

Men zal zich herinneren, dat omstreeks een maand geleden een even ernstige als raadselachtige ontploffingsramp heeft plaats gehad in een groote afgelegen hoeve, die algemeen in de streek voor onbewoond gold.

Door een ontploffing, waarvan de aard nog steeds niet opgehelderd is, stortte de geheele hoeve in, met een slag, die den grond op mijlen in den omtrek deed trillen en ging voor een deel in de vlammen op.

Het duurde eenigen tijd, voor de brandweer ter plaatse was, daar het huis zeer afgelegen ligt en een paar dagen later werd, op last van de politie, een aanvang gemaakt met het opruimen van het puin, daar men wilde trachten den oorsprong van deze zonderlinge ramp op te sporen.

Dit moest met de grootste behoedzaamheid geschieden, daar er vrees voor moest bestaan, dat er zich onder het puin wellicht nog meer ontplofbare stoffen zouden bevinden.

Langzaam maar geregeld vorderde het werk en werd het puin weggeruimd. Op den vierden dag vond men twee vreeselijk verminkte lijken en op den zevenden dag nog drie.

Gisteren bereikte men de keldergewelven en kon men tot zelfs de fundamenten van de oude hoeve bloot leggen en daarbij kwamen nog twee deerlijk verminkte lijken aan het licht. Er moeten dus bij deze ramp zeven personen om het leven gekomen zijn, dat wil zeggen, waarschijnlijk allen, die zich in de afgelegen hoeve bevonden.

Er werden echter in het geheel geen aanwijzingen gevonden, die eenig licht kunnen verspreiden over de vraag op welke wijze en door wiens toedoen de ontploffingsramp plaats vond.

De politie vraagt zich nog steeds vruchteloos af, hoe het dynamiet of de andere

ontploffingsstof in deze afgelegen boerenhofstede is gebracht, die onbewoond scheen te zijn, en met welk doel.

De geheele zaak wordt nog des te geheimzinniger, daar de politie ontdekt heeft, dat de kleine molenbeek naast de hoeve blijkbaar is afgedamd zoodat het water een andere richting volgde, en voor een deel den kelder van de hoeve onder water had gezet.

Indien zich in deze aangelegenheid nadere bijzonderheden voor doen, zullen wij zeker niet nalaten onze lezers op de hoogte te brengen. »

Weer liet Raffles het blad zakken, en wierp Charles een veelzeggende blik toe.

— Nu zul je zeker wel beginnen te begrijpen, waarom ik een weinig ongerust ben ? vroeg hij.

— Eigenlijk gezegd niet, Edward. Er staat toch in dat bericht duidelijk dat er zeven lijken van onder het puin zijn te voorschijn gehaald.

— Dat is het juist. Het zijn er slechts zeven — en het aantal bandieten dat zich op dien noodlottigen avond in de verlaten hoeve ophield bedroeg tien.

## HOOFDSTUK II

### RAFFLES WIL ZEKERHEID

John Raffles was er de man niet naar, om zich tevreden te stellen met een waarschijnlijkheid, een onzekerheid of een halve waarheid.

Het bericht in de « Times » had hem meer geschokt dat hij zich zelve wel durfde te bekennen, want een voorgevoel zeide hem, dat professor Nicholson, de man die hem reeds herhaaldelijk naar het leven had gestaan, nog tot de levenden behoorde, en wellicht reeds nu weder van uit het duister op hem loerde, om hem bij de eerste gelegenheid de beste opnieuw aan te vallen.

Het was een groot geluk, dat professor Nicholson geheel en al onkundig was van het feit, dat zich achter den persoon van Lord Aberdeen die van den Grooten Onbekende verborg, anders zou Raffles zeker dag en nacht op levensbehoud bedacht moeten zijn en op middelen moeten zinnen om zich tegen de listen en lagen van zijn overbiddelijken vijand te verdedigen.

Vroeg in den morgen, volgende op den avond waarop Raffles het veelzeggende bericht in de « Times » had gevonden, zaten de twee vrienden gezamenlijk aan de welvoorzienere ontbijttafel in de kleine eetzaal van de villa aan de Regentstreet.

Charles was zooeven binnengetreten, en zijn eerste vraag, na Raffles te hebben begroet, luidde :

— Staat er weer iets nieuws in de « Times » ?

— Slechts een paar regels, mijn jongen. Na lang wikken en wegen is het deftige

Cityblad blijkbaar tot het inzicht gekomen, dat de personen in de eenzame hoeve, wier lijken onder het puin gevonden zijn, waarschijnlijk niet tot de eerste standen gerekend konden worden, maar veeleer behoorden tot een gevaarlijke boevenbende. Naar mijn oordeel was die gevolgtrekking niet moeilijk te maken.

— En verder niets ?

— Verder niets.

— Zijn die zeven personen soms geïdentificeerd ?

— Men heeft hen naar het lijkenhuis van Scotland Yard overgebracht, en daar zijn zij reeds geschouwd.

— En — professor Nicholson ?

— Professor Nicholson was er niet bij, Charles.

Charles zweeg en keek bedrukt op zijn bord.

Zijn blauwe oogen dwaalden zoekend over het scherp geteekend gelaat van Raffles, als om te ontdekken wat er in diens gemoed omging.

Toen vroeg hij :

— Wat ben je nu van plan ?

— In ieder geval kanik hier niet werkeloos blijven zitten. Ik wil zekerheid hebben. Die lichamen moeten zwaar verminkt zijn geweest, en wie weet — misschien was professor Nicholson er toch wel bij, al acht ik het zeer onwaarschijnlijk. Hoe dan ook, ik wil een onderzoek ter plaatse gaan instellen.

— Op het politiebureau ? riep Charles

verschrikt uit.

— Neen, daar niet, maar in Highburry.

— Waarom daar ?

— Omdat professor Nicholson zwaar gewond moet zijn geweest, even goed als de twee anderen, die den dood ontsnapt zijn. Het is dus aan te nemen, dat zij dicht in de buurt zijn gebleven en zich daar voor veel geld een onderkomen hebben weten te verschaffen bij een of anderen boer, of — wie weet — wel in het huis van een lid der dievenbende, die in het Genootschap van den Gouden Sleutel georganiseerd zijn. In het eerste geval zullen zij wel een voorwendsel bedacht hebben om hun verwondingen te verklaren — een automobiellongeluk of iets dergelijks.

— Maar Nicholson kan toch in die maand wel genezen zijn, en reeds lang weder vertrokken ? En in dat geval zal hij toch wel weder naar zijn huis in de Victoriastreet terugkeeren ?

— Dat zou al een zeer brutaal stukje zijn, al acht ik het niet volkomen uitgesloten. Hoe het ook zij — ik wil weten waar ik aan toe ben. Ik wil weten waar mijn doodsvijand zich bevindt, en wat zijn plannen zijn — en als het mogelijk is, wil ik hem doden.

— Die man moet een overeenkomst met den duivel hebben gesloten, mompelde Charles voor zich heen. Hoe vele malen reeds meenden wij, dat hij zijn verdiende loon had gekregen en weer teruggezonden was naar de plek, die hem moet hebben uitgeworpen — de hel. En toch, telkens weer wist hij ons op het laatste oogenblik te ontsnappen.

— Juist daarom moeten wij zijn spoor terug vinden Charles. Het is beter als men met open vizier kan strijden, en ik voel mij niet gerust nu ik de professor niet in zijn huis in de Victoria Street weet, waar hij den geleerden prof. uithangt.

— Het is eigenlijk om te lachen, dat de « Times » zoo over den man schrijft — of ook eigenlijk weer niet, zeide Charles. Want het blad weet niet wat wij weten — namelijk dat zich achter dien beroemden chemicus en geneesheer de aanvoerder van de gevaarlijkste misdadigersbende verbergt van de hedendaagsche geschiedenis en waarbij vergeleken professor Moryarti, dat product der verbeelding van Conan Doyle, een brave burgerman is.

— Ja, Charles het is een hoogst eigenaardige zaak, zeide Raffles, terwijl hij langzaam het hoofd schudde. En toch ge-

loof ik niet, dat dit geval op zichzelf staat, maar dat er, meer dan men denkt, zulke gevallen van een dubbelleven zijn aan te wijzen. En als je nu ontbeten hebt, dan zullen wij maar eens spoedig aan het werk gaan, je hebt toch zeker wel lust om mij te vergezellen ?

— Hoe kun je het vragen. Dacht je werkelijk, dat ik je alleen naar die streek liet gaan, waar Nicholson misschien nog rondzwerft ?

— O, dat zal niet zooveel om het lijf hebben, want natuurlijk zal ik mij vermommen. Wat dunk je als wij er eens als twee werkloozen die arbeid op het land zoeken op uit trokken ?

— Ik vind het uitstekend. Dat zal ons in staat stellen, zonder argwaan te baren, overal navraag te doen.

Voor er een half uur verlopen was, hadden de twee vrienden een begin van uitvoering aan hun plannen gegeven.

Zij vermomden zich in hun slaapkamer, met behulp van wat klederen uit de rijk voorziene geheime kast in een der wanden, en verlieten kort daarop als twee sjofele arbeiders de villa door de kleine poort, die zich bevond in den muur, welke zich langs het geweldig groote park uitstreckte. Zij stapten op een omnibus die hen naar de in de buurt van de werf gelegen noordelijke wijk bracht.

Het was omstreeks twaalf uur in den morgen, toen zij eindelijk uitstapten dichtbij de Highburry Crescent, een vrij breed weg, die in een boog om Highburry Fields loopt.

Vandaar begonnen zij hun onderzoekingen. Zij boden zich aan bij tal van boeren, warmoezeniers en tuiniers, om naar werk te vragen, gaven hun oogen den kost en stelden schijnbaar onschuldige vragen, ten einde te ontdekken of bij een van die lieden gewonden waren verpleegd.

Zij gebruikten het middagmaal in een kleine herberg, waarbij zij zich tevreden stelden met bruin brood, kaas en een kruid bier, en zetten daarop onvermoeid hun onderzoek voort, tot dicht in de nabijheid van de plek, waar eens de boerenhoeve had gestaan, die als plaats had moeten dienen, waar de Koning van de Misdaad John Raffles van het leven had willen berooven.

Er was nu niets meer van te zien dan de fundamenten.

Het puin was zorgvuldig op een paar hoopen gestapeld en in den kelder, waar Raffles opgesloten was geweest en waar

Nicholson hem langzaam had willen doen verdrinken, stond nog een paar voet water.

Charles huiverde bij het gezicht, en balde krampachtig de vuisten.

De wenkbrauwen van den Grooten Onbekende waren samengetrokken en er was een glans als van staal in zijn grijze oogen.

Den geheelen middag zetten de twee vrienden hun onderzoek voort, zonder evenwel iets te ontdekken, wat hun op het spoor kon brengen.

Geen der boeren had gewonden gezien, of wist er iets van af, tenminste zoo verklaarden zij.

Maar Raffles was er wel bijna zeker van, dat minstens een hunner een of meer van de bandieten tegen een aanzienlijke betaling geherbergd had.

Misschien hadden zij, nadat zij de gewonden hadden opgenomen, achterdocht gekoesterd bij het lezen van de berichten in de bladen en zich toen voor hun stilzwijgen grof laten betalen.

Hoe dit ook zij — om zeven uur, nadat zij den geheelen omtrek mijlen in het rond hadden afgezocht, gaven Raffles en Charles het op, en keerden hongrig en tamelijk

vermoeid naar Londen terug.

Zij begonnen met een verfrisschend bad en gebruikten daarna den maaltijd, die door den trouwen kamerbediende Gaston gereed was gemaakt.

— Een verloren middag, mijn jongen, begon Raffles glimlachend, nadat het middagmaal beëindigd was.

— Wij hadden toch niet anders kunnen doen geloof ik ?

— Dat meen ik ook.

— Maar wat nou ? Nicholson kan toch niet door den grond gezonken zijn ? Hij moet toch ergens wezen ?

— Ik weet zeker, dat hij zich ergens verborgen houdt, en als een spin in zijn web op John Raffles loert. Maar ik zweer je, Charles dat ik hem spoedig uit zijn tent zal lokken.

— Hoe denk je dat te doen ?

— Dat zul je morgen wel zien, Charles riep Raffles lachend uit. Voor hedenavond willen wij niet meer aan den Koning van de Misdaad denken, en liever eens een paar bedrijven gaan hooren van « Lakmé ». Ik heb steeds zeer veel gehouden van deze opera van Delibes.

### HOOFDSTUK III

#### DE BROER VAN PROF. NICHOLSON

Het was den volgenden dag zeer warm.

Dat was onder meer goed merkbaar in de kamer van den hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, want deze grootmachtige liep in zijn overhemd rond en had zelfs zijn boord afgedaan, terwijl hij herhaaldelijk aan zijn secretaris, een grijs, droog mannetje met een vossengelaat, Marholm geheeten, te kennen gaf, dat het « beestachtig » warm was, een belangrijke mededeeling, welke de secretaris telkens plichtmatig beaamde.

De hoofdinspecteur had het blijkbaar niet bijzonder druk dien middag, want hij bepaalde zijn werkzaamheden to thet drinken van verscheidene glazen van een zekere vloeistof, waarvan port het hoofdbestanddeel scheen te vormen en die met kleine stukjes ijs was afgekoeld, het peuteren in zijn kiezen met een tandenkoker en een wandeling naar het open raam, om vandaar op het drukke gewoel in de Oxford Street neer te zien.

Maar tegen twee uur werd er een einde gemaakt aan deze aangename bezigheden door het binnentreden van een agent van politie, die den heer Baxter een bezoek aankondigde.

Hij had een kaartje in de hand, dat hij den hoofdinspecteur overhandigde.

Deze las met hoogopgetrokken wenkbrauwen half vóór zich heen :

Mr. Georges Nicholson,  
Barrister<sup>1)</sup>

Hij wierp een blik in de richting van den hoek waar zijn secretaris druk aan het werk was en vroeg :

— Ooit gehoord van een Nicholson, Marholm ?

Zonder zelfs op te kijken van zijn werk antwoordde de secretaris :

— Professor Nicholson is de man, die

1) Een meester in de rechten, die in Engeland voor de balie pleit, wordt « barrister » genoemd.

reeds een maand spoorloos verdwenen is, mijnheer Baxter, en waarnaar wij ook reeds een maand zoeken.

— Ja, ik wist wel, dat ik dien naam meer gehoord had, riep Baxter zegevierend uit, maar hier is kwestie van een advocaat, Marholm.

— Dan zal het wel familie van hem zijn, mijnheer Baxter, hernam Marholm kalm. Gij zult dat trouwens aanstonds kunnen weten als ge dien bezoeker laat binnen komen.

Baxter wierp zijn secretaris een nijldigen blik toe en mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen.

Toen zeide hij tot den agent :

— Vraag of mijnheer Nicholson hier kan komen.

De agent verwijderde zich en liet even later een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd van hooge gestalte en met sluijk grijs haar, binnen.

Hij was geheel in het zwart gekleed, en droeg een enormen hoornen bril met groote gebogen glazen op zijn haviksneus.

Onder zijn arm had hij een zwarte portefeuille, welke hij zeker vreesde te verliezen, want hij bleef haar voortdurend angstvallig vastknellen.

Hij wierp Baxter die snel zijn uniformjas had aangeschoten een onderzoekenden blik toe, en vroeg toen :

— Gij zijt mijnheer Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard ?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde Baxter met een buiging, terwijl hij den bezoeker een stoel aanwees. Ik heb het genoegen met mijnheer Nicholson te spreken ? Zijt gij soms familie van professor Sydney Nicholson ?

— Ik ben zijn broeder, mijnheer. Ik kom rechtstreeks uit Bombay. Omstreeks een maand geleden las ik in onze Indische bladen telegrammen over het spoorloos verdwijnen van mijn broeder en ik heb toen nog een week gewacht, in de hoop iets naders te zullen vernemen. Ik ben nu reeds sedert gisteren hier, en heb reeds overal geïnformeerd — maar helaas. Ik moet het er nu wel voor houden dat mijn broeder, mijn arme broeder niet meer tot de levenden behoort.

— Het is inderdaad een zeer treurig geval, mijnheer Nicholson, zeide Baxter meewarig. Om u de waarheid te zeggen, vrees ik zeer, dat uw broeder inderdaad den dood heeft gevonden door een noodlottig ongeluk.

— Dat moet wel, mijnheer Baxter, anders zouden wij toch zeker wat anders van hem moeten hebben vernomen. Ik ben nu hierheen gekomen om zijn zaken te regelen. Gij zult ook wel weten, dat hij een vrij groot oud huis bewoonde in de Victoria Street, en het is noodzakelijk, dat ik orde stel op zijn zaken.

— Niets is natuurlijker mijnheer Nicholson, hernam Baxter. Gij hebt natuurlijk de noodige legitimatiepapieren bij u ?

— Dat spreekt vanzelf. Ziehier.

Mr. G. Nicholson nam zijn portefeuille nu onder zijn arm vandaan, opende ze en nam er eenige papieren uit, welke hij Baxter toeschoof.

Deze begon de papieren na te lezen.

Na eenigen tijd gaf hij ze aan zijn bezoeker terug en zeide met een beschermende hoofdknik :

— Dat is in orde, mijn waarde heer. Uit deze papieren blijkt duidelijk, dat gij de broeder zijt van den alom betreunden professor Nicholson. En wat wenscht gij nu, als ik vragen mag ?

— Niets anders, dan dat ge mij verloft geeft het huis van mijn broer te betrekken, dat thans waarschijnlijk wel onder politiebewaking zal zijn gesteld, daar er geen andere naaste bloedverwanten zijn.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, maar het spreekt vanzelf, dat gij aanstonds in het huis kunt trekken, nadat er nog eenige formaliteiten vervuld zijn.

— Zouden die veel tijd in beslag nemen ?

— Volstrekt niet — als gij het wenscht, kunt gij reeds hedenavond uw intrek in het huis van professor Nicholson nemen.

— Daarvoor ben ik u zeer erkentelijk. Kunt ge mij ook zeggen of er nog bedienden zijn ?

— Marholm, zijn er bedienden ? zoo wendde de hoofdinspecteur van politie zich tot den secretaris.

Marholm bleef schijnbaar kalm doorwerken en antwoordde zonder op te zien :

— Geen andere dan een zeer oude vrouw, Kate geheeten, die bijzonder leelijk maar ook verbazend aan haar meester gehecht schijnt te zijn. Zij heeft tenminste geweigerd het huis te verlaten, en verkeert in den waan, dat hij nog wel eens zal terugkeeren.

— Dit is wat ik weten wilde, hernam George Nicholson. Wij zullen het wel vinden met die oude vrouw. Als zij mijn broeder zoo goed gediend heeft, dan zal ze het mij ook wel willen doen. Daarvan ben



ik zeker. Mag ik nu nog vragen of ge mij aanstonds wilt verwittigen, als er onverhoopt nog iets van mijn armen broeder vernomen mocht worden ?

— Dat belooft ik u, mijnheer.

— Dan blijft mij niets anders over, dan u dank te zeggen voor uwe bereidwilligheid, mijnheer Baxter. Ik zal nu aanstonds naar de woning van mijn broeder gaan, teneinde orde op zijn zaken te stellen. Dat is mijn plicht als zijn eenige naaste bloedverwant.

George Nicholson boog beleefd voor den hoofdinspecteur van politie en had spoedig daarna het vertrek verlaten.

Een agent, die voor de deur op wacht stond wees hem weder den weg naar buiten, en even later stond hij midden in het drukke gewoel van de Oxford Street.

Er scheen een huurauto op hem te wachten, tenminste hij liep regelrecht op dit voertuig toe en nam plaats naast een persoon, die blijkbaar zijn terugkomst had afgewacht.

Binnen 20 minuten had de auto den afstand tot aan de Victoria Street afgelegd, en stond nu stil voor het sombere oude huis, waar professor Nicholson zoolang zijn duivelsche plannen had uitbroed.

De beide heeren stegen uit de auto, en George Nicholson trok aan de ouderwetse koperen bel, die een hol galmend geluid deed hooren.

Het duurde eenigen tijd voor er sloffende voetstappen weerklonken over de groote zerken waarmede de gang bevloerd was.

Toen werd het kleine raampje in de deur geopend, en verscheen er een oud afschuwelijk vrouwengelaat daarachter.

Zelfs de fantasie van den roman-schrijver had nauwelijks trekken kunnen bedenken, zoo afzichtelijk als van deze oude heks.

Het oude wijf richtte haar stekende zwarte oogen achterdochtig op het gelaat van den bezoeker, en vroeg toen op schorren toon :

— Wat wilt gij ? Komt gij om den professor te spreken ? Zijt ge dan een vreemdeling hier ? Weet ge dan niet, dat mijn arme meester reeds een maand verdwenen is, en dat men hem als dood moet beschouwen ?

— Dat alles weet ik, goede vrouw, antwoordde George Nicholson bedaard, en ik kom ook niet om hem te spreken. Ik ben de broeder van professor Nicholson.

Het oude wijf deed een stap achteruit

alsof zij een slag in het gelaat had ontvangen, en scheen op het punt te staan, het raampje weer te sluiten.

Zij bedacht zich echter, wierp den bezoeker opnieuw een blik vol wantrouwen toe en hernam toen langzaam :

— Zijn broeder ? zijt ge de broeder van professor Nicholson ? Ik ben reeds lang in zijn dienst, maar ik heb nooit geweten, dat hij een broeder had. Ik gevoel veel lust om geen geloof aan uw verklaring te hechten.

— Daaraan zoudt ge zeer onverstandig doen, vrouwtje, hernam George Nicholson glimlachend, want ik beschik over de macht om u desnoods te kunnen dwingen. Ik zou echter om alles ter wereld geen kwade vrienden met u willen worden, daar gij mijn armen broeder zoo trouw gediend hebt, en daarom vraag ik u slechts, mij en mijn secretaris de deur te openen.

— Gij hebt een volmacht ? vroeg Kate aarzelend.

— Ja, van de politie.

Nog een oogenblik scheen het oude mensch in beraad te staan.

Toen sloot zij het raampje weder, en aan het knarsend geluid was het te hooren, dat zij twee zware grendels terug schoof, die de deur gesloten hielden.

— Deze ging nu langzaam open, en George Nicholson en zijn secretaris, een oud man met spierwithaar, traden de vrij smalle vestibule, binnen, die haar licht ontving door een groot rond raam boven de deur, van sterke tralies voorzien alsof het een gevangenisvenster was.

In de halve duisternis van den achtergrond was het begin te zien van een eiken wenteltrap, die naar boven voerde.

Links en rechts bevonden zich eikenhouten deuren, door ouderdom zwart geworden.

Kate had zich naar een donkeren hoek teruggetrokken en stond vandaar de beide mannen te belooeren, als een kat voor een muizenval.

Zij zag er waarlijk afzichtelijk uit, in de oude voden, die haar omhulden, haar gekromde rug, en de lange slierten grijs haar, die langs haar gezicht neervielen.

George Nicholson scheen echter niets op te merken van deze blijkbaar vijandige houding en zeide op vriendelijken toon, terwijl hij zijn handschoenen uittrok :

— Wij hebben een verre reis gemaakt, goede vrouw, en wij zouden ons zeer gaarne verfrisschen. Wees zoo goed en wijs ons den weg naar de slaapkamer van mijn

broer. Gij zult wel zoo goed zijn, voor wat frisch water, zeep en wat handdoeken te zorgen. Ons valies zal aanstonds worden gebracht.

Kate antwoordde niet, maar gaf met een zwijgenden hoofdknik te kennen, dat zij het bevel zou opvolgen.

Zij besteeg niet zonder moeite de eikenhouten wenteltrap, waarvan de treden onder haar voeten kraakten, en werd gevolgd door de beide vreemdelingen, die wel kattenvoeten leken te hebben, want zij maakten niet het minste leven.

Of het wellicht dit was wat de opmerksaamheid van de oude heks trok, kon wel zeker heeten, want zij wendde herhaaldelijk de twee mannen een blik toe te werpen waar wantrouwen, vrees en wraakzucht om den voorrang stredden.

Zij liet de beide heeren binnen in een groote, vrij goed gemeubelde slaapkamer met drie ramen, en mompelde toen :

— Ik zal aanstonds wat water brengen.

Zij verliet het vertrek en trok de deur achter zich dicht.

De twee heeren bleven even onbeweeglijk staan en daarop sloop Mr. George Nicholson op dezelfde onhoorbare wijze,

waarop hij de krakende trap bestegen had, naar de deur en opende haar onverwachts.

Op de vloermat stond Kate in gebukte houding.

Zij richtte zich verschrikt op, als iemand die zich betrapt wist en mompelde een onverstaanbare verontschuldiging.

George Nicholson wierp haar een strengen blik toe en zeide bestraffend :

— Gij zijt niet nieuwsgierig uitgevalen ? Dat zou mij spijten, want ik houd niet van luistervinken.

Hij wachtte tot het oude mensch zich verwijderd had, en hij haar de trap af had zien dalen en deed de deur weder op slot.

Toen wendde hij zich tot zijn metgezel en zeide op zachten toon :

— Ziezoo, Charles — nu zijn wij in de vesting, of liever in het hol van den leeuw.

— Dat zijn wij, Edward — en wil je weten wat ik geloof ?

— Zeg eens op.

— Dat dit oude karonje reeds nu wel zal weten, dat de bezoeker dien zij zooeven heeft binnen gelaten niet de broeder is van haar meester, die nooit bestaan heeft, maar diens doodsvijand John Raffles.

#### HOOFDSTUK IV HET VELDTTOCHTPLAN VAN RAFFLES

Kate keerde terug met een lampetkan vol water, een stuk zeep en een paar handdoeken en legde een en ander zwijgend op de waschtafel, waarop zij zich weder even zwijgend verwijderde.

Zoodra de deur gesloten was en de voetstappen van de oude tooverkol zich hadden verwijderd, begon Raffles :

— Ik ben blij, dat ik deze onderneming op touw heb gezet, Charles want waarschijnlijk zullen wij nooit een schooner gelegenheid vinden, om op ons gemak na te speuren of er zich in dit huis soms nog aanwijzingen bevinden, die het ons mogelijk maken, zonder zelf onze vingers te branden, den Koning van de Misdaad in handen van de politie over te leveren.

— Ik erken, dat de gelegenheid zeer gunstig is, Edward — al zal zij denklijk

niet lang duren, maar ik betwijfel sterk of Nicholson wel zoo dom zal zijn geweest hier de bewijzen van zijn dubbelleven te laten rondslingeren.

— Die laatste term is in ieder geval niet juist, mijn jongen. Ik begrijp natuurlijk zelf wel, dat Nicholson er niet de man naar is om die bewijzen zoo maar in een schrijftafel te bewaren. Maar er zullen wel geheime bergplaatsen zijn, en wie weet wat die bevatten. En wat den duur van ons ongestoord verblijf in dit huis betreft — die zal je wel meevallen. Het is duidelijk, dat de oude heks nog niet weet, dat haar meester niet dood is, want hij zal haar wel niet op de hoogte hebben gebracht van zijn onderneming in de afgelegen hoeve. Zij zal hem dus niet kunnen waarschuwen, dat wij hier zijn, en voor het bericht van de

komst van Nicholson's broeder in de bladen verschijnt, zullen er toch wel een paar dagen voorbijgaan.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar ik ben het met die redeneering niet geheel en al eens, hernam Charles ik geloof integendeel dat Nicholson, even goed als zijn voorganger professor Shydrift, dat oude wijf, die hem blindelings is toegedaan, wel degelijk in zijn vertrouwen zal hebben genomen en haar zal hebben medegedeeld, welke voornemens hij koesterde om je uit de weg te ruimen.

— Maar hij zal haar toch niet de juiste plaats hebben genoemd, hernam Raffles.

— Laten wij dat een oogenblik aannemen, Edward, maar laat ons dan ook niet vergeten, dat die Kate een zeer sluwe vrouw is, die natuurlijk haar combinaties heeft gemaakt, en die, nog natuurlijker, niet zal hebben nagelaten trouw de kranten te lezen, in de hoop daarin iets te vinden over het lot van haar meester. Zij moet daarin dus ook iets van de ontploffing hebben gelezen en deze evengoed met de verdwijning van haar meester in verband hebben gebracht, als wij dat gedaan hebben.

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen peinzend :

— Misschien heb je toch wel gelijk, Charles en in ieder geval zullen wij er verstandig aan doen, het oude wijf niet uit het oog te verliezen, zoodat zij geen enkel lid van de bende, waarover Nicholson het bevel voerde, kan waarschuwen.

— Dat dunkt mij een goede maatregel, Edward. Ik vertrouw dat wijf niet, en het zou niet aangenaam zijn, als wij hier onverhoeds door een afdeeling van de bende overvallen werden. Ik ken de geheimen van dit huis voor een groot gedeelte en ik moet bekennen, dat ik er niet bepaald aangename herinneringen aan heb behouden.

— Volkomen, juist, Charles. Wij mogen echter niet vergeten, dat wij juist hierheen zijn gekomen met het doel, professor Nicholson uit zijn schuilplaats te lokken. Vergis ik mij, en is hij inderdaad bij de ontploffing gedood, dan gebeurt er natuurlijk niets, maar leeft hij nog, dan zal hij zeker persoonlijk willen onderzoeken, wie de sinjeur is, die zich voor zijn broeder uitgeeft — een broeder die nimmer bestaat heeft. Hoe het ook zij — wij zullen van deze prachtige gelegenheid gebruik maken, het heele huis eens grondig te doorzoeken, te beginnen met de werkkamer van zijne zeergeleerde.

Het was pas half vijf in den middag, toen dit korte gesprek, in de slaapkamer plaats had en de beide vrienden hadden dus gelegenheid te over, nog voor den tijd van het diner een begin met hun onderzoek te maken.

Zij begonnen met de slaapkamer, waar zij zich thans bevonden.

Zij liepen langs de wanden, onderzochten de ramen, bekeken nauwkeurig de weinige meubelen, en lichtten het vloerkleed op.

— Een uitstekend slaapvertrek voor een man, die er op bedacht moet zijn, dat het geheim van zijn leven ieder oogenblik bekend kan worden, en dat hij dus noodzaak zal kunnen zijn onverwacht te moeten vluchten, begon Raffles. Heb je op het bed gelet ?

— Ja, het is zeer ingenieus bedacht. Het bed staat op een groot valluik, en alleen door op dezen kleinen knop in de wand, dicht bij het hoofdeinde te drukken, zal waarschijnlijk het heele toestel onder den grond verdwijnen.

— Goed opgemerkt, mijn jongen. Als de politie binnendringt, verdwijnt professor Nicholson als Mephistofeles in « Faust » en hij zal dan wel terecht komen in een of ander geheim vertrek, vanwaar een nauwe gang hem naar een aangrenzend huis of een geheimen uitgang brengt. Heb je ook op de ramen gelet ?

— Ja, zij zijn allen electrisch verbonden met een alarmsein daarboven het bed. Bij de minste poging om een dezer ramen te openen, zal die kleine alarmklok daarginds wel afloopen. De bewaarplaats voor zijn revolver is ook niet slecht gevonden.

— Dat mag je wel zeggen, Charles. Hij legt dit wapen des nachts niet in de lade van zijn nachtkastje, naast zijn bed, maar in een klein vakje dat tegen den binnenkant van zijn houten ledikant is aangebracht, zoodat hij het aanstonds kan grijpen, zonder eerst een omslachtige beweging te hebben gemaakt.

— Heb je de luiken in den vloer gezien ? vroeg Charles weder.

— Ja, er zijn er niet minder dan drie. En zij zijn alle nauwkeurig aangegeven door een bepaald figuur in het vloerkleed. Als zich iemand binnen die afteekening bevindt, behoeft de Koning van de Misdaad slechts op een knop te drukken en de ongewenschte bezoeker verdwijnt in de diepte. Let ook eens op de plaatsing van den spiegel in de kleerenkast. Hij is zoo geplaatst,

dat Nicholson, als hij in zijn bed ligt, niet alleen gemakkelijk de gangdeur maar tegelijkertijd gindsche zijdeur kan zien, die met een aangrenzend vertrek in verbinding staat. Het is alles verbazend handig ingericht en hem volkomen waardig, al is het feit, dat niet hij dit alles heeft bedacht, maar zijn voorganger in het kwaad, professor Shydrift. En laten wij nu maar eens naar de werkkamer gaan. Wij hebben nu gezien, dat het bed geen geheime bewaarplaats heeft, evenmin als de waschtafel, de spiegelkast, de stoelen of een der andere meubelen, en geheime wandvakken zijn hier waarschijnlijk niet, want het papieren behang vertoont nergens de minste onderbreking.

De beide vrienden verlieten de kamer en daalden zonder leven te maken de eikenhouten wenteltrap weder af. Raffles behoefde hier waarlijk niet naar den weg te vragen, want reeds vroeger had hij eenige malen onder hoogst gevaarvolle omstandigheden dit huis betreden.

Hij wist, dat de deur, die zich rechts het dichtst bij de straatdeur bevond, tot de spreekkamer van den geneesheer behoorde, dat de deur daar tegenover van de wachtkamer voor de patiënten was, en dat zich achter de consultatiekamer de werkkamer van professor Nicholson bevond.

Hij opende de deur en de twee vrienden traden binnen.

Op het geluid, dat de open gaande deur maakte, wendde iemand, die zich in de kamer bevond, verschrikt het hoofd om.

Het was Kate, de oude slavine van den Koning van de Misdaad.

Het was duidelijk, dat zij bezig was geweest, een poging te doen om de schrijftafel van haar meester te openen.

Raffles bleef met den knop van de deur in zijn hand even stil staan en zeide toen op strengen toon.

— Wat doet gij hier? Ga aanstonds naar uw keuken. Ik zal u wel roepen als ik u noodig heb. Hoe is uw naam?

— Ik heet Kate, antwoordde het wijf, terwijl zij stil langs de beide mannen sloop en hun een blik vol haat toewierp, dien zij vruchteloos onder haar neergeslagen oogleden trachtte te bedekken.

Raffles sloot de deur achter haar en wierp Charles een veelbeteekenenden blik toe.

— Ik behoef je zeker niet te zeggen, wat zij hier is komen uitvoeren? zeide hij op zachten toon. Het is nu wel duidelijk, dat

zij volkomen op de hoogte is van de omstandigheden van haar meester en zeer goed weet, dat hij nooit een broeder gehad heeft. Zij ziet dus in ons óf zijn doodsvijanden, óf detectives, die verdenking zijn gaan koesteren, en zij tracht nu eventueel voorhanden zijnde compromitteerende papieren in veiligheid te brengen vóór wij ze ontdekken. Dat bewijst in ieder geval, dat zij toch niet geheel en al door haar meester in diens geheimen is genomen. In zekeren zin is dat voor ons een voordeel, maar wij zullen toch verstandig doen, een wakend oogje op het wijf te houden, want ik acht er haar toe in staat, als zij zekerheid meent te hebben, dat wij het op het leven of zelfs maar op de veiligheid van haar meester voorzien hebben, te handelen als zijn gevolmachtigde, en ons eenvoudig op de een of andere wijze naar de andere wereld helpen.

— Daartoe acht ik haar zeer goed in staat, hernam Charles die een huivering van afschuw niet kon onderdrukken.

Raffles begon nu met de twee grendels op de deur te schuiven en plaatste zich toen met de handen in de zijde in het midden van het vertrek, teneinde op zijn gemak alles te beschouwen.

De werkkamer van professor Nicholson was een groote, vierkante kamer, die haar licht ontving door twee ramen, welke op een kleinen tuin uitzagen.

Deze beide ramen konden met zeer sterke luiken van buiten voorzien, gesloten worden.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een zwaar, ouderwetsch bureau, beladen met papieren en tijdschriften van allerlei aard.

Daarachter was een zware leunstoel geplaatst, waarvan de fluweelen rug geheel kaal gesleten was door het veelvuldig gebruik wat er van dit meubelstuk was gemaakt.

Het behang had een sombere tint en de hooge boekenkasten met hun groene gordijnen droegen er ook niet toe bij, het vertrek een vroolijker aanzien te geven.

In een der hoeken stond een geraamte op een ebben voetstuk, en in den tegenovergestelden hoek stond een opgezette marabout.

De woestijnvogel op zijn hooge pooten en met zijn grooten langen snavel, keek met zijn vreemde, kleine oogen alsof hij ieder oogenblik zou kunnen gaan bewegen.

In een kast met glazen deuren stonden

allerlei praeparaten, retorten en distileerkolven.

Charles wilde op de schrijftafel toetreden, doch Raffles hield hem met een gebaar terug.

— Wees voorzichtig, zeide hij. Je kunt nooit weten, hoe die tafel beschermd is. Herinner je je nog, dat professor Shydrift, achter die tafel zittende en eenvoudig door een hefboom over te halen, ons in een kelder heeft laten storten, waaruit wij ons slechts met de grootste moeite hebben weten te redden ?

Charles knikte bevestigend.

— Het was een van de gevaarlijkste avonturen, die wij ooit beleefd hebben, zeide hij. Het wordt mij nog koud om het hart, als ik daar aan denk, zeide hij.

Raffles trad nu voorzichtig naderbij, en onderzocht het eerst een breeden leunstoel, die dicht bij de tafel geschoven was.

Op het eerste gezicht viel er niets bijzonders aan te zien, maar dit zou spoedig slechts schijn blijken.

Raffles was tot achter de schrijftafel getreden en vond nu, toen hij zich bukte, om het blad wat nauwkeuriger te beschouwen, een zestal elektrische knoppen, die tegen den rand waren aangebracht, onzichtbaar voor iederen bezoeker en die allen een andere kleur hadden.

— Kom eens naast mij staan, Charles verzocht Raffles op zachten toon. Ik denk wel, dat het hier de eenigste veilige plek van het vertrek zal zijn.

Charles trad naderbij, terwijl Raffles zelf in den grooten leunstoel plaats nam.

Hij drukte op de eerste der zes knoppen.

Met een helder, metalen geluid schoven twee stalen armen bliksemsnel te voorschijn uit de leuning van den breeden stoel dicht bij het bureau en schoven onwrikbaar over elkaar.

Raffles keek Charles glimlachend aan en zeide :

— Een menschenval, zooals je ziet. Met een dergelijk werktuig heb ik ook al eens te doen gehad. Gelukkig is mij toen mijn trouwe daspeld te hulp gekomen, die, zooals je natuurlijk weet, niets anders is dan een zeer fijne metaalzaak van het allerbeste Zweedsche veerenstaal gemaakt. En laat ons nu eens zien wat de tweede knop doet.

Raffles drukte er op, en bijna op het zelfde oogenblik klapte vlak vóór de deur een valluik neder van bijna twee meter in het vierkant, waardoor een zwart gapend

gat zichtbaar werd.

— Dat ziet er al veel onaangenamer uit, merkte Raffles op. Dat valluik is waarschijnlijk bestemd voor personen, die redenen hebben het vertrek met wat meer haast te verlaten dan professor Nicholson aangenaam is. Laat ons nu eens zien, wat dat derde blauwe knopje ons onthult.

Raffles bracht het mechaniek in beweging, en aanstonds schoof een der kleinere boekenkasten terzijde, waardoor de beide vrienden in een tweede vertrek konden zien, veel kleiner dan de studeerkamer, en waar als eenige meubelen een paar stoelen stonden.

— Wat zou het doel daarvan zijn ? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Nog al duidelijk, antwoordde Raffles. Denkelijk zullen zich in dat vertrek de helpers van den professor ophouden, als het noodig is, dat zij onverhoeds te hulp moeten worden geroepen.

De vierde knop bleek een mechaniek in beweging te brengen, hetwelk den leunstoel in den grond deed verzinken, en Raffles had maar juist den tijd er uit te springen en op den beganen grond te wippen.

— Waarvoor zou dat gediend hebben ? vroeg hij verschrikt.

— Dat is dunkt mij nog al duidelijk, antwoordde Raffles glimlachend. Het geval laat zich denken, dat hier wel eens bezoekers met minder goede bedoelingen komen, die weerstand hebben geboden aan alle andere verdedigingsmiddelen. Als er dan voor Nicholson niets anders over schiet dan de vlucht dan verdwijnt hij op deze wijze snel en veilig, daar hij door het bureau van zijn tegenstander gescheiden is. Zooals je ziet, wordt het gat binnen enkele seconden weder dicht gemaakt doordat er een sterk plankier voor schuift. Onze vriend heeft dus gelegenheid te over, zich langs de een of andere geheime gang uit de voeten te maken.

Onder het spreken had hij op den vijfden knop gedrukt, en aanstonds daalden er zware stalen blinden vóór de vensters neer, benevens voor de deur, zoodat het vertrek tot een ware gevangenis werd.

De zesde knop ten slotte hief al deze veranderingen op en bracht alles weder in zijn vorigen toestand terug.

— Je ziet, dat professor Shydrift, de voorganger van professor Nicholson, de man, die dit alles verzonnen heeft, niet de eerste de beste was, en dat de politie er waarschijnlijk nooit in zou zijn geslaagd

hem te arresteeren in het ondenkbare geval, dat zij zijn ware identiteit zou hebben ontdekt. De man is nu dood, en ik kan het

nu wel zeggen — hij was een waar genie. En laten wij nu onze nasporing maar eens voortzetten.

## HOOFDSTUK V NICHOLSON GEEFT EEN LEVENSTEEKEN

Met onverdroten ijver onderzochten de beide mannen het vertrek tot in zijn kleinste schuilhoeken, maar hoe zij ook zochten, er viel niets te ontdekken, waardoor professor Nicholson, de groote geleerde, ook maar in het minst zou kunnen worden gecompromitteerd.

Raffles had vrij spoedig eenige geheime laden in het groote bureau ontdekt, maar deze bevatten niet anders dan eenige waardelooze papieren, waardeloos althans uit het oogpunt van den rechter.

En toch begreep Raffles wel, dat er ergens een instructie van professor Shydrift moest bestaan, een soort testament, een « beginselverklaring » of hoe men het noemen wilt.

Maar zoo deze bestond, dan was zij zoo goed verborgen, dat het waarschijnlijk weken zou duren, alvorens hij haar had kunnen vinden — en zooveel tijd zou beiden mannen zeker niet gelaten worden.

Het was nu tijd voor het middagmaal en Raffles en Charles verlieten het oude huis, teneinde in een naburig restaurant te gaan dineeren, nadat zij zich door Kate den huissleutel hadden laten geven.

Die duivelsche heks wantrouwt ons — dat is zeker, Edward, zeide Charles toen beiden aan een klein tafeltje in het restaurant gezeten waren.

— Als zij het niet deed, zou zij ook wel zeer dom moeten zijn, antwoordde Raffles. Zij is zoozeer in het geheim van haar meester ingewijd dat zij natuurlijk zeer goed weet, dat hij geen broeder heeft en van dat oogenblik af moet het voor haar vast staan, dat wij vijanden van professor Nicholson zijn.

De twee vrienden praatten nog eenigen tijd over het geval, dat al hun aandacht bezig hield en lieten zich, na hun maaltijd beëindigd te hebben, de zoo juist verschenen « Times » brengen.

Nauwelijks had Raffles er een blik in geslagen, of hij bromde iets binnensmonds, en zeide toen op zachten toon tot Charles :

— Baxter heeft zich wel erg gehaast om de heeren van de pers in te lichten. Hier staat het al in geuren en kleuren vermeld, dat de broeder van professor Nicholson ten tooneele is verschenen en zijn intrek heeft genomen in het huis « van onzen raadselachtig verdwenen stadgenoot ».

— Drommels. Dan zullen wij binnenkort zijn bezoek wel kunnen verwachten, zeide Charles verschrikt.

— Waarschijnlijk nog hedennacht, hernam Raffles laconiek. Nicholson is er de man niet naar, om met dergelijke dingen lang te wachten en ik vermoed zelfs, dat hij niet alleen zal komen, maar in gezelschap van de politie.

— Ik verschil met je van meening, Edward ! Ik zou wel durven wedden, dat hij zich voorloopig achter de schermen houdt en de politie eenvoudig een anoniem briefje schrijft om haar op de hoogte te stellen, dat de persoon, die zich als zijn broeder uitgeeft, een bedrieger is, die zeker niet met goede bedoelingen in zijn woning vertoeft.

— Het is zeer goed mogelijk, dat je gelijk hebt, Charles merkte Raffles op, na eenigen tijd te hebben nagedacht. Inderdaad is het voor hem het beste, als hij zich voorloopig op den achtergrond houdt, want anders zou de politie met recht de vraag kunnen stellen, of de hooggeleerde meer dan in het geheel geen kranten leest, en er niet van op de hoogte was, dat men in ongerustheid omtrent zijn lot verkeerde.

— En wat zullen wij doen,

— Kalm afwachten.

— Tot de politie in huis is ?

— Desnoods tot de politie in de kamer is. Wij kennen nu ook de geheimen van dat oude huis, en wij zullen er gebruik van

weten te maken.

— Weet je wat ik daar bedenkt.

— Ik zal het gaarne vernemen mijn jongen.

— Dit nummer van de « Times » is reeds anderhalf uur oud. Wij kunnen er wel van verzekerd zijn, dat de handlangers van Nicholson wel zullen zorgen, dat hij aanstonds van alles onderricht wordt, wat er omtrent zijn persoon wordt gepubliceerd. Het is dus volstrekt niet mogelijk, dat Nicholson zich, terwijl wij hier kalm zaten te dineeren, in verbinding heeft gesteld met de partij, die hem zoo trouw is toegedaan, met Kate.

Raffles haalde de schouders op.

— Best mogelijk, zeide hij onverschillig. Hij zal dan echter weinig meer te hooren hebben gekregen, dan hij reeds wist of kon vermoeden. Want ook die oude heks kan niets anders doen dan hem haar wantrouwen mededeelen, wat ons betreft.

Charles had met een zorgelijk gelaat voor zich uit zitten staren.

Hij schudde het hoofd en zeide zachtjes :

— Dat loopt niet goed af, Erward. Wij hebben ons in een wespennest gewaagd, om weder met Nicholson in aanraking te komen en voor goed met hem af te rekenen, en nu wij waarschijnlijk binnenkort met hem in aanraking zullen komen, wilde ik wel, dat wij nooit het denkbeeld bij ons hadden laten post vatten om ons in zijn woning als in een muizenval op te sluiten.

— Neem mij niet kwalijk, Charles maar je vergelijking is niet alleen niet zeer oorspronkelijk, maar ze is ook onjuist, wat erger is. Het huis van Nicholson moge dan een muizenval zijn — het is er een, waarvan de muizen het deurtje weder kunnen oplichten, zelfs na van het spek te hebben gesnoept, in dit geval de geheimen van die woning. Waarlijk, je behoeft je niet ongerust te maken, want ik voorspel je, dat alles op rolletjes zal loopen.

Charles scheen nog niet geheel en al overtuigd te zijn, maar hij zag er het nuttelooze van in, verdere tegenwerpingen te maken.

Daartoe behoefde hij slechts een blik te werpen op het rustige, onbeweeglijke gelaat van den man, die tegenover hem zat.

Raffles betaalde, en aanstonds begaven de twee vrienden zich weder naar het oude huis in de Victoria Street.

In de vestibule trad Kate hen tegemoet, en een enkele blik van Raffles op haar ge-

laat was voor dezen menschenkenner reeds voldoende om hem te doen inzien, dat Charles het zoeven bij het rechte eind had gehad — er lag op dit gelaat niets anders dan boosaardige vreugde, die zich slechts met moeite liet verbergen en de voldoening over een wraakzucht, die aanstonds staat bevestigd te worden.

Raffles deed echter alsof hij de verandering op het gelaat van de oude tooverkol volstrekt niet opmerkte en zeide :

— Je kunt je vroeg ter ruste begeven, Kate, want ook wij zullen het niet laat maken. Wij zijn vermoeid en verlangen er naar het bed op te zoeken.

De oude heks knikte, zonder te antwoorden, en slofte weg.

Maar vóór zij door de smalle deur achter in de vestibule verdween, wierp zij nog een blik vol giftigen haat op de beide indringers.

Raffles keek haar eenigen tijd na en zeide op zachten toon tot Charles :

— Als die brave vrouw in de gelegenheid was ons te vergiftigen, had zij het waarschijnlijk reeds gedaan. Wij zullen er verstandig aan doen, hier in huis maar niets te nuttigen, wat door haar handen is gegaan.

— Ik zou voor den drommel wel willen weten wat we hier nu eigenlijk nog uitvoeren, bromde Charles vóór zich heen.

— Wij wachten, mijn jongen, antwoordde Raffles rustig.

— Wachten, wachten. Maar waarop ? Op wien ?

— Op Nicholson.

— En als hij niet komt ? Moet de politie ons overvallen ?

— Lieve hemel, Charles het woord politie ligt je vanavond in den mond bestorven. Wat bezielt je in 's hemelsnaam ? Laat de politie komen. Ze kan hoogstens een gek figuur slaan.

— Ben je daar zoo zeker van ?

— Volkomen zeker. Maar om je gerust te stellen, zullen wij eerst het mechaniek nog eens probeeren, want je zou in staat zijn, mij te willen wijs maken, dat het lieve schepseltje, dat naar den naam van Kate luistert, gedurende onze afwezigheid de inrichting heeft vernield.

— Daartoe acht ik haar best in staat, zei Charles.

Raffles haalde de schouders op.

— Je weet niet wat je zegt. Dat is geen werk voor een zwakke vrouw, een vrouw van minstens 70 jaar. Ik acht het trou-

wens zeer twijfelachtig, of zij wel op de hoogte is van de werking van dat mechaniek. Wij zullen er ons aanstonds van gaan overtuigen.

De twee mannen traden de werkkamer binnen en vergewisten er zich van, dat het mechaniek van de verschillende valluiken en van de stoelen nog steeds onberispelijk werkte.

— Ik zal geen oogenblik rustig kunnen slapen, begon Charles weder.

— Waarom niet ?

— Vraag je dat nog ? Omdat de politie ieder oogenblik voor mijn neus kan staan.

— Het is misschien niet erg vriendelijk gezegd, Charles maar je praat wartaal. Dacht je werkelijk, dat ik het zoover zou laten komen ? Heb je dan nooit gehoord van het bestaan van alarmsignalen ?

— Ik heb gelukkig goede ooren, Edward en ik heb ze aan de deur gezien, antwoordde Charles beleedigd. Maar weet je zeker dat het oude karjonje die niet vernielen zal, zoodra we ons ter ruste hebben be-geven ?

— Misschien wel de bestaande, maar zeker niet het kleine, bijna onzichtbare instrumentje dat ik zelf aanstonds zal gaan aanbrenge, Charles. Ik hoop toch dat je wel vertrouwt op mijn electriciensbekwaamheden ?

— Dat doe ik, Edward — en toch is mijn hart niet gerust. Een zeker voorgevoel zegt mij, dat het ditmaal niet goed met ons afloopt.

— Je hebt te veel wijn gedronken, Charles, dat is alles, hernam Raffles kalm. Ik geloof dat je daar niet goed tegen kunt. Het is of je koorts hebt en ijlt. Kom, wij gaan nu nog wat in de werkkamer zitten, en gezellig een partijtje schaken. Ik heb een zeer fraai schaakbord in een der kasten zien staan.

— Kun jij schaken op zulk een oogenblik ? riep Charles ontzet uit.

— Mijn hemel, waarom niet ? Je hebt toch zeker ook wel eens gehoord van den Arabischen vorst, die zich de vijanschap op den hals had gehaald van den Sultan en met hem een partij schaak moest spelen, met zijn hoofd als inzet ?

— Die geschiedenis ken ik, Edward, en ik kan niet anders zeggen, dan dat die schaakpartij naar mijn oordeel nog een pleziertje was, vergeleken bij de partij die jij nu wilt spelen.

— Kom Charles je neemt alles te zwaar-tillend. Hoofd op, en de geest helder, meer

vraag ik je niet.

Raffles en Charles begaven zich naar de werkkamer van professor Nicholson en waren spoedig in een belangwekkende partij schaak verdiept.

Zij hadden zoo plaats genomen, dat het onmogelijk was hen te overvallen, name-lijk achter het schrijfbureau, en juist boven het luik waarop de zware schrijftafel gestaan had dien zij in een hoek hadden geschoven.

Charles was maar half met zijn gedachten bij het spel, en verloor het dan ook jammerlijk, maar Raffles scheen alleen aandacht te hebben voor zijn pionnen, paarden en torens.

Het was omstreeks elf uur toen Raffles zich eindelijk oprichtte, zijn krachtige armen uitstreekte, eens duchtig geeuwde en zeide :

— Nu zullen wij het maar voor gezien houden, Charles. Dat wil zeggen, wij zullen hiermede eindigen om met iets anders te beginnen. Wij zullen ons eerst eens gaan overtuigen, wat de beminnelijke dienstmaagd wel uitvoert, die het bestaan van professor Nicholson veraangenaamt en daarop zullen wij eenige kleine voorzorgsmaatregelen nemen.

— Weet je wat ik een der beste voorzorgsmaatregelen ter wereld had gevonden ?

— Laat eens hooren.

— De eerste is, dat wij die oude tooverkol onmiddellijk aan het eerste het beste gordijnkoord hadden moeten ophangen, en de tweede is, dat wij hier nooit een voet in huis hadden moeten zetten.

Raffles fronste even de wenkbrauwen en hernam :

— Je bent werkelijk onverbeterlijk van-avond. Je zou in staat zijn mij een tegen-zin in mij te doen krijgen.

— Kom, ga maar mede.

Zij verlieten het vertrek, slopen de vestibule geruischloos door, gingen een kleine, smalle gang in, zonder dat het geringste geluid hun aanwezigheid verried, en luisterden toen aan een oude vervelooze deur, waarvan Raffles wist dat die tot het bediendenvertrek behoorde.

Daarbinnen was alles doodstil.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij richtte zich aanstonds weder op en fluisterde :

— Stikdonker. Nu zullen wij eens een onderzoek doen in of liever bij de slaap-



kamer van de oude heks.

De twee vrienden gingen onhoorbaar de trap op, toen nog een, en toen nog een en volgden eenigen tijd een vrij lange gang, die zich over de geheele breedte van het huis scheen uit te strekken.

Raffles hield weder voor een deur stil, luisterde eenigen tijd aandachtig, keek

door het sleutelgat, bleef zoo even in gebukte houding staan en richtte zich eindelijk weder op.

Hij voerde Charles mede, door hem onder den arm te nemen, en zeide, toen zij reeds weder een trap waren afgedaald :

— Kate was in die kamer. En aanstonds aan het werk laten wij nu maar gaan.

## HOOFDSTUK VI EEN BELEIDVOLLE AFTOCHT

Raffles en Charles bereikten weder de vestibule, en het duurde geen kwartier of de eerste had, met de hulp van Charles een elektrische alarminrichting aangebracht, die hem aanstonds zou waarschuwen, als de voordeur of de tuindeur van het huis werd geopend.

En dit bleek wel noodig te zijn, want een nader onderzoek wees uit, dat Kate inderdaad van hun afwezigheid gebruik had gemaakt om de bestaande alarminrichting te verwijderen.

— Zoo, nu kunne n wij ons gerust naar onze slaapkamer begeven, zeide Raffles, en daar zullen wij eens zien, waar wij terechtkomen, als wij het mechaniek in werking stellen. Maar eerst zullen wij eens onderzoeken of de alarminrichtingen nu goed werken, ik zal naar boven naar de slaapkamer gaan. Open over eenige minuten de voordeur eens een paar keeren, zoodat ik mij kan overtuigen of de schel overgaat.

Raffles wipte de trap op. Charles wachtte even en deed toen de voordeur, en vervolgens ook de tuindeur eenige malen open en dicht, waarna hij op zijn beurt zich naar de slaapkamer begaf, waar Raffles hem met een tevreden gezicht wachtte.

— Het werkt voortreffelijk, zeide hij, luid genoeg om ons wakker te maken, en toch niet zoo luid, dat het hier boven gehoord zal kunnen worden.

— Je denkt dus werkelijk te kunnen slapen, Edward ?

— Ik denk zelfs voortreffelijk te slapen, en ik hoop maar één ding, dat is dat de heeren van de politie niet al te vroeg verschijnen en ons althans eenige uren nachtrust gunnen.

— Nu, ik geloof niet, dat ik daar veel van zal profiteeren, hernam Charles zuchtend.

— Je bent in een pessimistische bui, mijn jongen, maar dat zal wel vergaan. Nu zullen wij eerst eens zien, hoe wij hier weg komen.

— Ga op den rand van het bed zitten, en houd je goed vast.

Charles gehoorzaamde, Raffles plaatste zich eveneens op het bed en drukte op den knop, die in een der stijlen verborgen was.

Aanstonds zakte het bed met vrij groote vaart naar beneden, tot een diepte van wel twaalf meter, totdat het met een schok weder tot stilstand kwam.

De beide mannen hoorden, hoe boven hun hoofden met knarsend geluid een groot luik weder op zijn plaats schoof. Daarop ontstak Raffles zijn zaklantaarn, die een helder licht verspreidde in een soort kelder, die met een zware gewelfde deur was afgesloten.

— Die daar zal wel gesloten zijn, merkte Charles op, en tegelijkertijd stapte hij op den grond en trad op de zware deur toe.

— Het is zooals ik zeide, zei hij op zegevierenden toon. Je zult mij een genoeg doen, als je mij zegt, hoe we hier wegkomen, als we hier ingesloten zijn en de politie in de slaapkamer.

— Door die deur, waar je op het oogenblik voor staat.

— Maar ik zeg je toch dat die op slot is.

— Onthoudt dan, mijn jongen, dat de meeste deuren geopend kunnen worden door een sleutel in het slot te steken en die om te draaien.

— Maar er steekt geen sleutel in het

slot.

— Dat is niet te verwonderen, want ik heb hem in mijn zak, hier is hij, antwoordde Raffles lakoniek.

En tegelijkertijd haalde hij een sleutelbos uit zijn zak, zocht er een zwaren koperen sleutel uit, en hield dien omhoog.

Beschaamd kwam Charles naderbij en nam hem den sleutelbos af.

— Waar heb je dien gevonden ? vroeg hij.

— Ik heb hem eigenlijk niet gevonden, Charles, tenminste niet in de eigenlijke beteekenis van het woord, omdat ik hem dadelijk in het oog kreeg toen ik de werkkamer van mijn innig geliefden broeder binnentrad, die zoo eensklaps aan zijn aardsch bestaan is ontrukkt, en er mij toen maar dadelijk van meester gemaakt. Wees nu zoo goed dien koperen sleutel eens te probeeren.

Charles stak den sleutel in het slot, en hij behoefde hem slechts even rond te draaien, waarop de deur als van zelf opening.

— Je had al weer gelijk, Edward, riep Charles uit. Er is echter een ding dat ik niet goed begrijp, en dat is, waarom de sleutel aan dezen bos zit, die in de werkkamer wordt bewaard. Als Nicholson plotseling moet vluchten, dan zal hij toch niet eerst naar zijn werkkamer gaan om de sleutel te halen ?

— Neen, Charles het zijn natuurlijk alle duplicaat-exemplaren. Onze vriend Nicholson zal wel iederen nacht een gelijksoortigen sleutel naar zijn slaapkamer meemen, en onder zijn hoofdkussen bewaren, zoodat het kostbare voorwerp tegelijk met hem in dezen kelder terecht komt.

— Maar Edward, zeg eens vlucht hij dan in zijn nachthemd ? vroeg Charles plotseling.

— Een zeer schrandere vraag, mijn jongen, en die je opmerkingsgave alle eer aandoet. Inderdaad geloof ik niet dat het gewoonte is, dat misdadigers in hun nachtgewaad de vlucht nemen, als zij het slechts even kunnen vermijden. Ik denk dus wel, dat er hier ergens in de buurt, misschien wel in die houten kist die ik daarginds zie staan, kleederen zitten. Ik stel daar trouwens minder belang in, en zou veel liever weten waarheen die gang voert. Het is half twaalf en ik verlang naar mijn bed.

De twee manen gingen de gang in, nadat ook Charles zijn lantaarn aangeknipt had.

De tunnel waarin zij zich bevonden bleek

langzaam te rijzen, en zij moesten hier vrij diep onder den grond zijn.

De steenen muren sloegen vochtig uit, en waren gedeeltelijk beschimmeld.

De tunnel had geen zijgangen, en liep in een volkomen rechte lijn door.

Ongeveer 10 minuten lang konden Raffles en Charles haar snel loopend, volgen.

Toen scheen de temperatuur langzamerhand koeler te worden en tot hun verbazing zagen zij onverhoeds de sterren boven hun hoofden schitteren.

Zij doofden snel hun lantaarns, teneinde hun aanwezigheid niet te verraden, en toen hun oogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij het begin van een aantal steenen trappen voor zich.

Zij beklommen deze trap, die achter dicht struikgewas verborgen bleek te zijn, behoorende tot een kleinen, verwilderden tuin, die door een lage houten schutting omgeven was.

— Ik geloof dat ik weet waar we hier zijn, zeide Raffles op zachten toon, nadat de beide mannen zich niet zonder moeite een weg hadden gebaad door de dichte struiken en nu een smal, geheel verwaarloosd grintpad hadden bereikt.

— Die schutting daarginds, waarin je die kleine deur ziet, die slechts met een klink gesloten is, loopt langs een zeer stille zijstraat, waar zich maar hoogst zelden een levende ziel vertoont. Wij kunnen nu wel weer teruggaan, zooals je ziet, kan deze deur gemakkelijk geopend worden, alleen door hier van binnen de klink op te lichten, maar je kunt er wel zeker van zijn, dat het van buiten af zeer moeilijk zou gaan, haar te openen.

De vrienden aanvaardden den terugtocht bereikten den kelder en sloten de zware deur weder zonder haar evenwel op slot te doen.

— Nu ben ik benieuwd hoe we weer bovenkomen, zeide Charles terwijl Raffles hem vragend aankeek.

— Er zal zich hier wel ergens een toestel bevinden, waardoor men dit groote bedgewaarde weer op zijn plaats krijgt.

De opmerking van Raffles bleek juist, want na eenig zoeken vond hij dicht naast de deur een knop, vrij diep in de steenen verborgen.

Toen hij daar op drukte, rees het bed, dat boven op het liftplankier geplaatst was, weder naar boven, en de twee mannen moesten zich haasten de luchtreis mede te maken. Boven hun hoofd schoof het luik

weder terug, en enkele seconden later had het bed zijn oude plaats in de slaapkamer ingenomen.

— Nu hoop ik je overtuigd te hebben, Charles dat er hoegenaamd geen gevaar voor ons bestaat, en ik zou je willen verzoeken je best te doen, wat nachtrust te genieten. Je kunt je revolver bij de hand houden, maar ik verzeker je dat het volkomen overbodig is.

Onder het spreken was Raffles reeds begonnen zich van jas en vest en boord te ontdoen welke hij op het voeteneinde van het bed nederlegde, benevens zijn hoed en overjas.

Daarop wierp hij zich op het bed neder, rekte zich behaaglijk uit, en zeide :

— Ik zou je aanraden mijn voorbeeld spoedig te volgen, Charles. Goeden nacht.

De jonge man bromde iets, dat met wat goeden wil eveneens kon worden opgevat als een wensch voor een behoorlijke nachtrust en strekte zich na eenigen tijd aan den anderen kant van het geweldig groote bed uit.

De waarheid gebiedt echter te verklaren, dat het geruimen tijd duurde, eer hij den slaap kon vatten — heel wat langer dan Raffles daartoe blijkbaar noodig had, wiens rustige ademhaling reeds na enkele minuten bewees, dat hij er niet aan dacht zijn rust te laten verstoren door kleinigheden als politie, en dergelijken.

Het kon ongeveer vier uur in den morgen zijn, toen een zilveren belgeluid, zacht maar doordringend, Raffles eensklaps uit den slaap wekte.

Hij was in een ommezien klaar wakker en stootte Charles aan, die zijn oogen uitwreef, en verschrikt om zich heen staarde.

— Wat is er aan de hand ? vroeg hij, nog half slaperig.

— Politie, antwoordde Raffles kalm.

— Heb ik het je niet gezegd ?

— Ik denk er niet aan om het tegen te spreken. Ik gun je volkomen het genoegen, dat je voorspelling bewaarheid wordt.

— Zij zijn dus reeds in huis ?

— Dat is wel waarschijnlijk, want zij hebben zoeven de voordeur geopend. Ik hoop toch dat je goed wakker bent ?

— Volmaakt wakker. Ik verzeker je, dat ik nog zelden zoo goed wakker ben geweest als op dit oogenblik. Waar wacht je op om te vertrekken ?

— Op het oogenblik dat de politie voor de slaapkamer staat. Ik mocht mij eens vergist hebben, en het zou zonde zijn voor

niemandal dit voortreffelijk bed te verlaten.

— Je hebt er zeker niets op tegen, dat ik mij in afwachting daarvan maar vast aankleed ?

— Ik keur het volkomen goed. Doe toch vooral alsof je hier thuis was.

Charles liet het zich geen tweemaal zeggen, maar trok met bekwamen spoed vest, jas en overjas aan en drukte zich zijn hoed op het hoofd, met een vastberaden uitdrukking, die Raffles een glimlach ontlokte.

Deze had een sigaret uit zijn koker genomen, rookte nu zwijgend, met de handen over de borst gevouwen.

Eenigen tijd bleef het stil in huis, maar toen kraakte de trap onder naderde schreden.

— Het moet bepaald politie zijn, bromde Raffles afkeurend, want men hoorde haar nadering op een muur afstand. Loopen die lieden dan op klompen ?

— Als je eens minder hard sprak. Edward ? stelde Charles voor.

— Waarom ? Ik hoor hen toch ook wel ?

— Alles goed en wel, maar veronderstel, dat zij plotseling de deur intrappen ? Veronderstel dat er plotseling een revolver op ons gericht is ?

— Beste Charles, die deur is niet van bordpapier, maar van stevig hout, en zooals je ziet, zijn er grendels voor geschoven.

Charles slaakte een zucht en deed er verder het zwijgen toe.

Inmiddels naderden de voetstappen.

Het was duidelijk, dat de agenten een nauwkeurige aanwijzing hadden gekregen omtrent den weg dien zij moesten volgen, want zij vergisten zich geen oogenblik, en kwamen regelrecht naar de deur toe.

Daar hielden de voetstappen plotseling op.

Er werd heel zachtjes aan het slot gemorreld.

En daarop zag Charles die zijn oogen strak op de deur gevestigd hield, tot zijn schrik hoe eensklaps door het dunne hout van de paneel, de punt van een fretzaagje kwam steken, dat voorzichtig, om zoo weinig mogelijk leven te maken, heen en weer werd bewogen.

— Dit is de ezelsachtigheid wel ongeveer ten top gedreven, aldus gaf Raffles zijn oordeel te kennen, zonder zelfs moeite te doen, zijn stemgeluid te dempen. Gelooven die politieagenten dan dat zij zich alles mogen permitteeren, en dat men dit knarsend geluid niet zal hooren ? Nu men kan wel

zien, dat professor Nicholson niet van de partij is, want die zou waarschijnlijk wel een andere en betere methode hebben gebruikt.

Intusschen zette de zaag onafgebroken haar werk voort.

Het doel der politieagenten was duidelijk, zij wilden waarschijnlijk een gat in het paneel zagen, teneinde er hun hand doorheen te kunnen steken, om de grenzels terug te schuiven.

— Als wij nu eens gingen ? drong Charles aan.

— Nog even mijn sigaret oprooken, Charles, dan ben ik tot je dienst.

— Maar ze zullen aanstonds het geheele paneel uit de deur gezaagd hebben ?

— Zij doen er ten minste al hun best voor, dat moet ik toegeven.

Raffles had nu zoo luid gesproken, dat het niet anders kon of men moest daarbuiten zijn stem gehoord hebben.

Dat bleek ook inderdaad het geval te zijn, want plotseling werd op bevelenden toon geroepen :

— In naam der wet, doe de deur open.

— Waartoe zal ik mij die moeite geven, mijne heeren, gij zijt zelf zoo aardig op weg, riep Raffles terug.

— Doe open, of wij trappen de deur in.

— Wie belet het u ?

Het antwoord bestond uit een woedend gebeuk van een half dozijn vuisten op het reeds voor driekwart uitgezaagde paneel.

En plotseling vloog dit aan splinters...

— Ik geloof dat het nu tijd is om afscheid te nemen, riep Raffles uit.

En tegelijkertijd drukte hij op den knop in den stijl van het bed.

Het was inderdaad hoog tijd, want juist toen het gevaarte in het gat van den vloer verdween, floten boven het hoofd van de beide vluchtelingen de kogels der agenten.

Nauwelijks had het bed den bodem van den kelder bereikt, of boven de hoofden der beide mannen weerklonk het luid gerucht van een deur die bezweek onder de vereende pogingen van een aantal krachtige mannen.

Het volgende oogenblik stormden zij het slaapvertrek binnen, maar toen schoof ook juist het vloerluik weder dicht, zoodat de agenten niet in staat waren, door het gat in den vloer op de beide vluchtelingen te vuren.

Raffles en Charles traden aanstonds door de zware deur de smalle tunnel binnen, na hun zaklantaarns te hebben aan-

geknipt.

Zij volgden de tunnel vluglopend, maar toch niet zoo vlug of Charles vond gelegenheid rondweg te vragen :

— Ik zou je wel eens voor de vraag willen stellen, Edward, hoe onze vriend Nicholson er zich wel uit zou praten, als de politie hem verzoekt, ophelderingen te geven omtrent het bestaan van dit zonderlinge valluik in zijn slaapkamer.

— Wel, hij zal eenvoudig zeggen, dat hij het bestaan daarvan in het geheel niet kende, antwoordde Raffles. Hij zal er wel niet op gerekend hebben, dat de indringers, die hun tenten in zijn woning hadden opgeslagen, op de hoogte waren van de aanwezigheid van dat luik, maar nu zij het eenmaal aan de politie verraden hebben, zal hij er wel wat op vinden, reken daar maar op.

De twee mannen waren nu de tunnel ten einde gesneld en hadden de steenen trap bestegen, die achter 't dichte struikgewas eindigde.

Zij overtuigden zich er eerst goed van, dat hun hier geen hinderlaag gelegd was, en baanden zich toen een weg door het kreupelgewas, tot zij den smallen weg naar de schutting bereikt hadden.

Voor de deur stonden zij een oogenblik luisterend stil.

Daarbuiten liet zich niets hooren.

Maar Raffles was een voorzichtig man.

Hij bukte zich zoo diep mogelijk, gaf Charles een wenk hetzelfde te doen, en opende toen onverhoeds de deur.

De maatregel bleek niet overbodig, want ter hoogte waar in normale omstandigheden zijn hoofd zou zijn geweest, ontwaarde Raffles den loop van een revolver.

Hij deed een greep naar de met blauw laken omhulde beenen van een agent van politie, door de reet van de half geopende deur heen, en deed den man onderste boven tuimelen, tegen een confrater aan, die waarschijnlijk achter hem had gestaan.

Voor de beide ordebewakers van hun verbazing waren gekomen en weder op de been gekrabbeld, hadden Raffles en Charles de deur verder geopend, en waren zij de stille straat opgesneld.

In een ommezien vlogen zij een hoek om, bereikten een breedere straat, waar zij vrij spoedig een auto aantroffen, en lieten zich tot in de onmiddellijke nabijheid van de villa in de Cromwellstreet brengen.

Vijf minuten later bevonden zij zich in veiligheid.

## HOOFDSTUK VII

### HERVATting VAN HET OFFENSIEF

Den volgenden morgen stond het geheele relaas van hetgeen er den vorigen nacht in de woning van professor Nicholson was voorgevallen in geuren en kleuren in de Londensche bladen.

En het werd Raffles duidelijk, dat de Koning van de Misdaad ook in deze omstandigheid weder met groote sluwheid was opgetreden.

Hij had de politie blijkbaar anoniem gewaarschuwd, want deze hield den professor nog altijd voor dood.

Toen de twee mannen de bladen des morgens hadden uitgelezen, zeide Raffles peinzend :

— Die Nicholson is een slimme vos. En toch, als hij zijn leven van vroeger wil voortzetten, dan moet hij vroeg of laat weder naar zijn huis terugkeeren.

— Dat geloof ik ook, zeide Charles.

— Welnu, dan is onze taak ook nog niet afgelopen, en zullen wij weder van voren af aan moeten beginnen.

— Je wilt toch niet zeggen, dat je voornemens bent, weer naar het huis in de Victoriastreet terug te keeren ? riep Charles verschrikt uit.

— Dat ben ik integendeel wel degelijk van plan, mijn jongen, antwoordde Raffles bedaard. Hij is mijn gewoonte niet halfweg in een onderneming te blijven steken.

— Maar Kate zal ons verraden.

— Ik zal er wel voor zorgen, dat zij dat niet kan doen.

— Zoodra wij weer binnen zijn, zal zij haar meester op de een of andere wijze waarschuwen.

— Dat zal ik weten te voorkomen.

— Ik weet zeker, dat er nog politie in huis is.

— Dat kunnen wij afwachten. Ik betwijfel het echter.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen ?

— Neen, Charles. Je kunt je gerust iedere moeite besparen.

— In 's hemelsnaam. Maar ik ga met je mede. Als je dan met alle geweld het hoofd in den strop wilt steken dan wil ik toch nog mijn best doen, je tijdig af te snijden.

— Heel vriendelijk van je, mijn jongen, maar ik ben overtuigd, dat het niet noodig zal zijn, hernam Raffles lachend. Het blijft dus afgesproken, dat je met mij medegaat en dat wij samen de terugkomst van professor Nicholson afwachten. Het zal een prachtige gelegenheid zijn om nu eens voorgoed met hem af te rekenen.

— Wanneer gaan wij er weer heen ?

— Vanmiddag nog. Wij zullen echter eerst James van alles op de hoogte brengen, want ik erken, dat het wel eens warm zou kunnen toegaan, als Nicholson er niet alleen, maar met een aantal zijner trawanten verschijnt. Als wij dan een goeden vriend met stevige vuisten in de nabijheid hebben, kan ons dat slechts baten.

— En hoe denk je het huis binnen te komen ? Je gelooft toch niet, dat Kate nogmaals zoo dom zal zijn, toegang te geven aan den zoogenaamden broeder van Nicholson ?

— Dat is natuurlijk volkomen uitgesloten, maar er is wel een andere weg. Wij zullen eenvoudig het huis weer binnengaan, zooals wij er hedennacht uit zijn vertrokken.

— Maar dan zal men ons zien binnengaan ? riep Charles uit.

— Welnu, dan wachten wij tot de duisternis gevallen is.

Aldus werd afgesproken. James werd van de zaak op de hoogte gebracht en omstreeks 8 uur in den avond, toen het reeds duister begon te worden, verlieten de beide

vrienden de villa opnieuw om hun plan te gaan volbrengen.

Zij bereikten de zijstraat waaraan de tuin deur gelegen was, en Raffles wist deze snel en behendig te openen, gelukkig zonder dat iemand er bijzonder aandacht aan hechtte.

Hij sloot de deur, nadat ook Charles was binnengegaan, weder zorgvuldig achter zich dicht, en daarop snelden beiden naar het boschje kreupelhout, daalden de verborgen steenen trap af, liepen de tunnel door en bereikten de zware eikenhouten deur.

Daar Raffles den sleutel nog steeds in den zak had, kon hij de deur gemakkelijk openen, en een oogenblik later stonden de twee vrienden weder in den kelder.

Het bed stond nog steeds op dezelfde plaats en het was nu wel duidelijk dat Kate, die aan de achtervolging had deelgenomen, niet op de hoogte was geweest van het geheime mechaniek dat het valluik in beweging bracht.

Raffles tastte naar den electrischen knop, dicht bij de deur, en even later rees het bed met de twee mannen er op, zonder gerucht te maken weder omhoog, terwijl het vloerluik wegschoof.

— Ziezoo, daar zijn wij weder, zeide Raffles lachend, terwijl hij zijn revolver wegstak, waarmede hij zich voor alle zekerheid gewapend had.

Het was volkomen stil in het groote huis dat wel uitgestorven leek te zijn.

Geruimen tijd bleven Raffles en Charles in luisterende houding staan.

Toen stapten zij behoedzaam door het gat in de deur die op de gang uitkwam.

De gang zelf was niet verlicht, maar er was een zwak schijnsel zichtbaar, blijkbaar afkomstig van een lichtbron ergens beneden in het huis.

Raffles gaf Charles een wenk, en beide slopen voorzichtig de trap af.

In de vestibule brandde een kleine electrische lantaarn.

De twee vrienden gingen de gang in en stonden voor de deur van het dienstvertrek stil.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat en fluisterde toen bijna onhoorbaar :

— De oude heks zit daar binnen. Wij zullen haar spoedig onschadelijk maken, anders hebben wij de handen niet vrij.

Hij draaide de kruk van de deur om, en het volgende oogenblik stonden de twee mannen tegenover de oude meid van pro-

fessor Nicholson, die doodsbleek, met trilende lippen en een uitdrukking als van een opgejaagd wild dier in de oogen, was opgezezen van den stoel aan de kleine tafel, waaraan zij had zitten lezen.

— Neem mij niet kwalijk, Miss, dat wij aldus onaangediend bij u binnentreden, begon Raffles sarcastisch. Maar wij moesten nu eenmaal met de hoffelijkheid een weinig de hand lichten. Niemand kan dat meer betreuren dan ik zelf, maar er was nu eenmaal niets aan te doen ! Steek uw handen eens uit, zoodat wij ze kunnen vastbinden.

— Wat ? krijschte de oude heks. Zoudt ge u vergripen aan een oude vrouw ? Wat geeft u daartoe het recht ? Wie zijt gij en hoe zijt ge hier binnengedrongen ?

— Wat een vragen opeens, riep Raffles spottend uit. Gij moet het mij ten goede houden, dat ik er niet op zal antwoorden. Gij zijt een vrouw maar een duivelin, en ik verzeker u dat ik heel weinig consideratie met u zal gebruiken.

Onder het spreken had Raffles de twee handen van het wijf gebonden zoodat er niet aan te denken viel, dat zij zich zou kunnen bevrijden.

— En nu zullen wij zoo vrij zijn u naar een van de kelders te brengen, want uw aanwezigheid in huis heb ik op dit oogenblik liever niet. Gij zoudt mij maar in den weg loopen, dat zou u slecht kunnen bekomen.

De twee mannen vatten de oude tooverkol beet, en voerden haar het vertrek uit en langs eenige gangen en trappen naar een der kelders van het huis, waaruit ontsnapping geheel onmogelijk was.

Teneinde haar te beletten, dat zij door ontijdig geschreeuw iemand van het gevaar in kennis zou stellen dat haar bedreigde, deed Charles haar een doek voor den mond en tenslotte werd zij met behulp van een dik touw, dat in den kelder lag, aan een zwaren ijzeren ring vastgebonden die in een der muren was vastgemetseld.

— Het was een onsmakelijke karwei, mijn jongen, maar het moest toch gedaan worden, zeide Raffles, nadat hij en Charles den kelder weder verlaten hadden, en zich op weg begaven naar de vestibule. Nu zullen wij eens nagaan, waar wij ons in een hinderlaag zullen leggen, begon Raffles weder, toen zij midden in de vestibule stonden. Wij moeten wat haast maken, want wie zegt ons, dat professor Nicholson niet ieder oogenblik zal verschijnen.

— En als iemand hem ziet binnengaan ?

— Wat zou dat ? Dan geeft hij later het voorwendsel op, waarover wij reeds gesproken hebben.

Raffles wierp een blik om zich heen, totdat zijn oogen gevestigd bleven op de gaanderij die over de geheele breedte van de vestibule liep.

— Ik geloof, dat ik daarginds boven aan de trap en goede plek zie, om ons verdekt op te stellen, zeide hij. Daar rechts van de trap bevinden zich vertrekkers, die nooit gebruikt worden, en waar Nicholson dus volstrekt niets te maken heeft. In dat hoekje, waar het zoo mooi donker is, zullen wij ons plat op onzen buik neder leggen en dan hebben wij door de spijlen van de balustrade heen die ons voldoende zullen verbergen, een verrukkelijk gezicht op de huisdeur, en ook op de deur van de werkkamer en van het consultatievertrek. Ook de gaanderij kunnen wij in haar geheele lengte afzien.

— Dat is alles prachtig, maar als Nicholson nu eens niet eerst zijn werkkamer wil binnengaan maar de trap opkomt ?

— Dan zal hij toch in ieder geval links afslaan naar zijn slaapkamer.

— Maar als hij ons ziet ?

— Als hij ons ziet, welnu, dan is er nog niets verloren, want dan wordt de zaak dadelijk uitgemaakt : wie raak schiet heeft het spel gewonnen, en, des te erger voor degene die mis schiet. En nu moesten wij onzen observatiepost maar eens betrekken, want het is reeds volkomen donker, en ieder oogenblik kan de heer des huizes verschijnen.

De beide vrienden gingen de trap op, en wierpen zich, boven gekomen, plat op den grond, die met een dikken looper belegd was, en van hier af konden zij de geheele vestibule gemakkelijk overzien.

Nu en dan wisselden zij op fluisterenden toon eenige woorden.

Langzaam en traag kropen de minuten, de kwartieren en de uren voorbij.

Eindelijk vroeg Charles alsof hem eensklaps iets inviel :

— Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson reeds lang in huis en in zijn kamer is.

— Dat lijkt mij al zeer onwaarschijnlijk. Hij zou dan immers begonnen zijn met het mechaniek van zijn slaapkamer weder in orde te brengen. Bovendien schijnt er volstrekt geen licht onder de deur door en ik herinner mij van den laatsten keer nog

zeer goed, dat men het hier in de vestibule duidelijk kon zien als er in een van gindsche twee kamers licht brandde. Er schiet niet anders op over, beste Charles dan om nog wat geduld te oefenen.

Dat deden zij dan ook, en ten slotte zou dat geduld beloond worden.

Het was bijna middernacht, toen de beide mannen elkaar tegelijkertijd aanstootten.

Zooeven was er een sleutel in het slot van de huisdeur gestoken.

Daarop ging de deur langzaam open, en snel gleeed een donkere gedaante naar binnen.

Het was professor Nicholson, de doods-vijand van den Grooten Onbekende. Zijn gelaat was door zijn langdurige ziekte nog bleeker en smaller geworden.

Hij was in een langen mantel gehuld, waarvan de breedte kraag was opgeslagen en hij had zijn slappen hoed diep in de oogen getrokken.

Hij ontdeed zich aanstonds van deze beide kleedingsstukken, bleef een oogenblik besluiteloos midden in de vestibule staan en opende daarop een klein kastje in een der muren, waarin zich een telefoontoestel bleek te bevinden.

Hij sprak op gedempten toon eenige woorden, welke de beide vrienden niet konden verstaan, en zette het toestel vervolgens weder op zijn plaats.

Daarna opende hij de deur van zijn studeervertrek, en het volgende oogenblik had hij licht gemaakt, en klonk tevens ergens in het groote huis het zilveren gerinkel van een elektrische bel.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charles en fluisterde :

— Nu belt hij waarschijnlijk om zijn trouwe slavine. In ben nieuwsgierig wat er nu gebeuren zal.

Spoedig zou hij antwoord op deze vraag ontvangen.

Nogmaals klonk het gerinkel van de bel, en toen er nog een minuut ongeveer verlopen was, verscheen professor Nicholson op den drempel van de deur, zoodat zijn lange, enigszins gebogen gedaante zich scherp afteekende tegen de heldere verlichte kamer achter hem, en riep eenige malen achtereen :

— Kate Kate ! Waar zit je toch ?

Er kwam geen antwoord, en in zichzelf brommend en vloekend ging professor Nicholson de smalle gang in, die naar het be-

nedenvertrek voerde.

De twee mannen daarboven konden hem nu niet meer zien, maar zij hoorden hoe hij de deur van het vertrek opende, nogmaals den naam van het oude wijf riep, en daarop verschillende deuren begon te openen.

Een oogenblik later keerde hij weder terug, en kwam de trap op.

Het volgende oogenblik zou hij tegenover de beide indringers kunnen staan en reeds maakte Raffles zich gereed om op te springen en zijn doodsvijand tegemoet te treden.

Maar halverwege de trap scheen Nicholson zich te bedenken.

Half luid, en zoo dat Raffles en Charles het ditmaal duidelijk konden verstaan zeide hij tot zichzelf :

— Zij wist natuurlijk niet, dat ik nu reeds zou terugkeeren en bezoekt misschien een familielid, ofschoon ik niet wist, dat ze die bezat. En bovendien vergeet ik dat het twaalf uur is, en dat het waarschijnlijk is dat zij reeds lang in bed ligt.

Met deze woorden daalde Nicholson de trap verder af en verdween weder in zijn werkkamer.

Raffles wachtte nog eenige minuten, richtte zich toen half op, en zeide op gedempten toon :

— Ik geloof dat nu het oogenblik is aangebroken, om met den ellendeling af te rekenen. Reeds eenige malen heb ik met hem geduëlleerd, en ik hoop van harte, dat het thans de laatste maal zal zijn.

— Nog altijd dat onzinnige plan, mompelde Charles op afkeurenden toon voor zich heen. Waarom hem niet eenvoudig een kogel door het hoofd gejaagd ? Zou je je zoo lang bedenken, als je een dollen hond

op je weg tegenkwam ?

— Waarlijk niet, Charles maar een dolle hond is niet voor zijn daden aansprakelijk, en dat is een mensch. Kom, wij zullen nu naar beneden gaan en eens zien, wat de professor wel uitvoert.

Ook Charles richtte zich op, om Raffles te vergezellen, maar juist geschiedde er iets, wat de beide mannen bewoog, zich dadelijk weder plat voorover op den grond te werpen.

Er liet zich een knarsend geluid hooren, en toen klapten de vier treden van de trap om een onzichtbare pijl om, bij wijze van een deur, en maakte zoo een groot gat vrij, waaruit nu achtereenvolgens zes mannen te voorschijn kwamen, die gevolgd werden door een blijkbaar nog jonge vrouw.

Een der mannen was van buitengewone lengte, en stak minstens anderhalf hoofd boven zijn metgezellen uit.

Het was een neger van waarlijk herculischen lichaamsbouw, met geweldige schouders, een stierennek en breede kaken die in staat schenen keisteenen te malen.

Niet zoodra bevonden zij zich allen in de vestibule of de vier treden vielen met een doffen smak weder op hun plaats terug.

Een der mannen klopte op de deur van de werkkamer, die voorzichtig op een kier geopend werd en waarachter nu het geblaas van professor Nicholson verscheen, vlak boven den glinsterenden loop van een revolver.

En daarop traden de zeven personen het vertrek binnen, zonder dat er een enkel woord gewisseld was.

## HOOFDSTUK VIII EEN NOODLOTTIGE ONVOORZICHTIGHEID

Eenige minuten bleven Raffles en Charles doodstil naast elkander liggen.

— Ik vrees, mijn jongen, dat wij juist 5 minuten te lang getalmd hebben.

— Dat denk ik ook, maar wie zou hier op gerekend hebben ? kwam Charles.

— Waarschijnlijk heeft Nicholson zoo-

even per telefoon een aantal bendevoerden gewaarschuwd, die zijn bevelen in een huis hier in de buurt afwachten, welk huis met dit door een onderaardsche gang in verbinding schijnt te staan. Je ziet wel, mijn jongen, dat dit moordenaarshol nog geheimen heeft, waarvan wij het bestaan niet be-



vroedden.

— Dat blijkt, antwoordde Charles droogjes. Intusschen kan ik niet zeggen, dat onze positie er zeer op is vooruitgegaan. Ik hoop dat je het met mij eens zult zijn, als ik zeg, dat de overmacht nu wel wat groot is.

— Ik erken dat er een overmacht is, ik loochen dat zij te groot zou zijn. Maar laat ons nu naar benden gaan, teneinde eens te zien of liever te hooren, wat daarbinnen wel wordt besproken. Het kan voor ons van groot belang zijn om het te weten te komen.

— Mag ik mijn plan eens laten hooren, Edward?

— Zeg op.

— Wij verlaten eenvoudig het huis en waarschuwen de politie. Als zij hier professor Nicholson, die doodgewaand wordt, gezond en wel in gezelschap van zeven gevaarlijke bendevoerden aantreft, dan zal zij toch wel geen oogenblik aarzelen, om hem aanstonds gevangen te nemen.

— Het plan is in theorie voortreffelijk, Charles, maar ik vrees, dat het in de praktijk op eenige bezwaren zal stuiten. Je hebt zelf gisteren gezien, dat de werkkamer van professor Nicholson verscheidene geheime uitgangen heeft, en de politie kan hier niet zoo ongemerkt binnendringen, of Nicholson zou gelegenheid over hebben, zijn gasten weder te doen verdwijnen.

— Maar wat drommel, dan wijs je haar op die geheime tunnel.

— Ten eerste ken ik daar het mechaniek niet van, en ten tweede zou professor Nicholson immers eenvoudig ontkennen, dat hij van het bestaan van al deze geheimen in zijn huis iets heeft afgeweten. We weten dat hij daar nog geen half jaar woont. Wij hebben immers volstrekt geen goede bewijzen, die het voor de politie onomstootelijk vaststellen, dat hij in betrekking staat met gevaarlijke misdadigers?

— Misschien heb je gelijk, Edward, en toch blijf ik er bij, dat dit de eenige uitweg is.

Raffles luisterde reeds niet meer, maar begon op zijn teenen sluipend de trap af te dalen.

Charles volgde hem, met kloppend hart en beducht, dat ieder oogenblik de deur zou opengaan en de beide mannen verrast zouden worden.

Spoedig stonden zij op de dikke vloermat, voor het werkvertrek van professor Nicholson.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen en Raffles bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Eenige tijd bleven zij in dezelfde houding staan, en daarop legde hij het oor tegen de deurreet, en trachtte op te vangen, wat daarbinnen besproken werd.

Er verliep bijna een kwartier.

Toen wendde Raffles zich om, en zeide bijna onhoorbaar fluisterend:

— Wij zullen ons weder moeten verschuilen, want ik geloof, dat de schurken het huis aanstonds weder zullen verlaten. Zij hebben een krijgsraad belegd, en ik heb de eer en het voorrecht daarvan het onderwerp uit te maken. Kom, wij zullen ons weder naar onze hinderlaag van zooveen begeben.

De beide vrienden wilden zich weder omwenden om de trap te bestijgen, toen Charles over de dikke mat struikelde, en even met de zool van den schoen over de steenen van den vloer sleepte, bij zijn poging om zijn evenwicht te herkrijgen.

Zij hielden de oogen strak op de deur gevestigd, en hun hand omklemde de kolf van hun revolver.

Zij waren vast besloten om hun leven duur te verkoopen.

Maar daarbinnen scheen toch niemand iets gemerkt te hebben, want het zachte stemmengemompel bleef steeds voortduren.

Vijf minuten wachtten Raffles en Charles in dezelfde onbeweeglijke houding de komende gebeurtenissen, en pas toen waren zij gerust gesteld en wendden zij zich om teneinde de trap te bestijgen.

Maar op hetzelfde oogenblik werden zij plotseling van twee kanten aangevallen.

Voor hen bevonden zich vier mannen, allen met revolvers gewapend, en nu vloog ook de deur van de werkkamer open en kwamen daaruit eveneens drie zwaar gewapende mannen te voorschijn, met professor Nicholson aan het hoofd.

Voor de twee vrienden van hun wapens gebruik hadden kunnen maken, waren deze hen uit de hand geslagen.

De verrassing was zoo volkomen, de overval had zoo onverwachts plaats gehad, dat Raffles en Charles ontwapend en stevig met touwen gebonden waren, voor zij zich nog goed en wel rekenschap van hun toestand hadden kunnen geven.

Hij vestigde zijn groenachtige oogen met een uitdrukking van duivelsche zegepraal op de twee gevangenen, terwijl hij

zich langzaam met zijn beenige hand over de kin wreef.

— Wel, wel begon hij, dat is een onverwachte ontmoeting, mijnheer John Raffles. Want met dien naam zal ik u immers wel mogen aanspreken.

— Dat kunt gij doen zooals gij wilt, professor Nicholson, van het oogenblik af, dat het ook mij vrij staat u den grootsten schurk ter wereld te noemen, antwoordde Raffles met een kleine buiging.

— Ik merk dat gij nog niets van uw onbeschaamdheid hebt verloren en dat ge zelfs in het aangezicht van den dood mij durft tarten, hernam Nicholson met een zissenden klank in zijn stem.

Hij wachtte even, als of te zien welken indruk zijn woorden zouden maken en vervolgde toen :

— Want ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ge dit huis niet levend meer zult verlaten. Ja, mijn waarde, dat komt er van, als men helpers heeft, die hun voeten niet in bedwang houden en die gerucht maken. Als dan de tegenstander geen ezel is, en zich houdt alsof hij niets gemerkt heeft, dan loopt zelfs een John Raffles in de val. Gij zult zeker wel toegeven, dat mijn omtrekkende beweging tamelijk goed geslaagd is, nietwaar ?

— Ik wil alles toegeven wat gij verlangt, als gij het maar kort maakt, antwoordde Raffles koel. Wij hebben ditmaal aan het kortste eind getrokken, en gij zult zien, dat gij niet met lafaards te doen hebt, en dat wij den dood als moedige mannen zullen ondergaan.

— Gelooft gij ? vroeg Nicholson op sarrenden toon. Denkt gij dan werkelijk dat gij er met den kogel afkomt ? Neen, neen, vriend Raffles. Het toeval heeft gewild, dat ik juist hedenavond beschik over een middel om u ter dood te brengen op een wijze, die ik gaarne geniaaal zou willen noemen, als ik mij zelf niet daardoor al te zeer in de hoogte stak.

— Beest, klonk het schor van de lippen van Charles die doodsbлек ter zijde was blijven staan. Neen, gij zijt nog minder dan een beest. Gij zijt een duivel. Als gij dan niet tevreden zijt, voor gij uw slachtoffers eerst gemarteld hebt, laat mij dan alleen die marteling ondergaan, want ik was degene, die de oorzaak is geweest, dat gij kon zegespraken.

— Laat dat, Charles zeide Raffles op zachten maar bevelende toon. Vraag dien men geen genade. Dat kan ik niet verdra-

gen. Laat hij doen wat hij wil, ik zal mijn lot gelaten dragen.

— Wij zullen wel zien, wat gij doet, John Raffles, hernam Nicholson.

Hij vestigde zijn kwaadaardige oogen, die nu half toegeknepen waren, op het gelaat van zijn doodsvijand en vervolgde :

— Ik wil u de eer niet onthouden, dat gij in deze zaak met groote schranderheid zijt opgetreden en wie weet, had het niet veel gescheeld, of gij waart mij ditmaal de baas geweest. Maar sterven zult gij, ik wil en kan niet voortdurend in gevaar leven, dat ge mij nog eens naar de andere wereld zendt ! En ik wil u nu de wijze zeggen, waarop gij dit leven zult verlaten.

Hij liet zijn blikken naar den reusachtigen neger dwalen, die met over elkander gekruiste armen een weinig ter zijde stond en vervolgde toen :

— Laat mij u even voorstellen aan « Black Devil », een onzer ijverigste en stoutmoedigste leden. Hij is afkomstig uit Dahomey en of gij het gelooft of niet, hij is aan het hof van een der inlandsche vorsten in dat woeste land, beul geweest. Gij zult zeker al wel begrijpen, waar ik heen wil. Mijn zwarte vriend gaat op bewonderenswaardige wijze om met het beulzwaard en misschien zult ge wel hebben ontdekt, dat ik in mijn wapenrekken verscheidene kromme sabels heb, die uitstekend voor zijn doel geschikt zijn.

Een gemompel van goedkeuring liet zich onder de bandieten hooren, die Raffles met blikken vol haat aanzagen.

Het vrouwelijke bendelid had zich een weinig achteraf gehouden, en staarde Raffles onophoudelijk strak aan.

Zij was een nog jonge vrouw, met een gelaat dat vroeger zeker schoon was geweest, maar door een leven vol uitspattingen, lang voor den tijd verwelkt was en zeer bleek.

Wat de reus betreft, die door Nicholson met den naam van « Black Devil » was aangesproken, hij glimlachte op duivelsche wijze, zoodat zijn groote witte tanden ontbloot werden, en wreef zijn reusachtige handen als iemand die zich zeer over een aangenaam werkje verheugt, dat hem te wachten staat.

Nicholson, die geen oog van zijn doodsvijand had afgewend, vervolgde, terwijl er een akelige glimlach om zijn dunne lippen trok :

— Wij hebben hier een uitstekende gelegenheid om dit werkje op te knappen in

een der kelders, waarin zich een diepe put bevindt, die uw lijk zal kunnen ontvangen. Geen haan zal naar uw verdwijning kraaien en het zal zijn of als ge niet geleefd hadt. Misschien zal zelfs onze wederzijdse vriend Baxter wel denken, dat John Raffles, de Groote Onbekende toch werkelijk niet anders dan een fictie is geweest.

Hij trad nu op een rijk voorzien wapenrek toe, dat met oude, fraaie wapens uit verscheidene landen en verschillende tijdperken prijkte, ging op een stoel staan, en nam er een krom zwaard af, met een ivoeren greep en een zeer breede kling, die zich naar de punt toe nog verbreedde.

Hij kwam weder van den stoel af, bevoelde de snede van het wapen en vervolgde grijnzend :

— Zoo scherp als een scheermes. Ik weet zeker dat het voor Black Devil slechts een peulschilletje zal zijn u het hoofd van den romp te scheiden. Nietwaar mijn vriend, het zal voor u slechts kinderwerk zijn ?

— Ja meester, antwoordde de neger grijnzend, en weer liet hij zijn groote witte tanden bliken.

Hij deed een paar passen naar voren, en nam het kromme zwaard uit de hand van Nicholson over.

Hij bekeek het met het oog van een kenner balanceerde het op zijn vinger, bekeek de snede en bromde vergenoegd voor zich heen.

— Een prachtig wapen, meester, zeide hij toen grinnikend. Het is een plezier om

hier iemand mede te onthoofden. In mijn geboorteland heb ik er zelfs geen beter gehanteerd.

— Zooveel te beter, doe dan uw plicht. Gij begeeft u met twee mannen naar den kelder, en doe daar het werk dat ik u heb opgedragen. Wat den helper van John Raffles betreft, voor hem is een kogel voldoende. Maar eerst moet het vonnis aan zijn meester voltrokken worden. Wij begeven ons weder naar de raadzaal en daar zult gij mij aanstonds komen zeggen, dat gij uw taak verricht hebt.

Twee mannen grepen den gebonden Raffles aan, en sleurden hem met zich mede het vertrek uit, door een der gangen, een trap af, door een laaggewelfde deur naar een somberen kelder, waar zich in het midden een diepe put bevond, waaruit een mufte stank opsteeg.

Charles werd in een klein vertrek opgesloten, zonder vensters, en waarvan de zware deur zorgvuldig gesloten werd, en daarop verwijderde Nicholson en zijn medeplichtigen zich weder langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

De vier onderste traptreden draaiden weg, en daarop verdwenen allen.

Maar nauwelijks vijf minuten nadat de bandieten het huis verlaten hadden ging deze zonderlinge, geheime deur weder langzaam open en verscheen er behoedzaam een donkere gedaante in de schemerachtig verlichte vestibule, die snel en geruischloos voortsloop.

## HOOFDSTUK IX IN HET AANGEZICHT VAN DEN DOOD

Twee der sterkste bandieten hadden Raffles vastgegrepen en trokken hem met geweld met zich mede, terwijl Black Devil met het blinkende zwaard in de hand de achterhoede volgde.

Zoodra zij in den kelder aankwamen, begon de neger zich met tergende langzaamheid van zijn bovenkleederen te ontdoen, totdat zijn bovenlichaam geheel ontbloot was, en de machtige biceps, de zwarte borstspieren, de krachtig ontwikkelde hals, zich vertoonden, als ebbenhout glanzend in het licht van de petroleum lamp, welke

een der bandieten ontstoken had, en die slechts een onzeker schijnsel in de sombere ruimte verspreidde.

— Nu kan ik mij beter bewegen, bromde Black Devil grijnslachend, terwijl zijn groote, met bloed beloopte oogen als van een roofdier fonkelden.

Hij keek om zich heen, en liet toen zijn blik rusten op een leeg wijnvat, dat in een hoek was gerold.

— Ha, ha, dat is een uitmuntend blok, riep hij uit. Ik kon het niet beter verlangen.

Hij gaf een der helpers een wenk, die aanstonds het vat tot dichtbij den put rolde, en het daar overeind zette.

Raffles had zich in zijn lot geschikt.

Eenige malen had hij gepoogd de touwen te verbreken, waarmede zijn armen op zijn rug gebonden waren, maar hij moest tenslotte wel inzien, dat zij te sterk waren, en dat hij zich vruchteloos afmatte.

En van dat oogenblik af nam hij het vaste besluit, als een man te sterven en den dood moedig onder het oog te zien.

Hij zou zijn doodsvijand althans niet de voldoening gunnen, dat hij in het aangezicht van den dood gesidderd had.

Hij stond daar onbeweeglijk als een beeld met een trek van minachting om de lippen, en terwijl hij den neger als het ware met den blik tartte.

Deze had de beide bandieten opnieuw een wenk gegeven en deze grepen Raffles wederom vast en dwongen hem te knielen en het hoofd op den rand van het vat te leggen.

De Groote Onbekende bood geen tegenstand, wat zou het hem ook gebaat hebben.

De drie schurken waren gewapend en hij was weerloos, hij zou de eene wijze om te sterven slechts geruild hebben tegen de andere.

En zoo wachtte hij gelaten, het naderend einde af...

« Black Devil » had het zwaard weder opgenomen, dat hij voorzichtig op het steenen vloer had gelegd, voor hij zich van zijn bovenkleederen onttreed, en plaatste zich nu wijdbeens naast zijn slachtoffer.

Hij hief het zwaard op, en hield dat een oogenblik met uitgestrekte handen boven het hoofd.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij liet het vreeselijke wapen weder zakken, en beval kortaf :

— Doe hém zijn jas uit en zijn boord af. Hebt gij er ooit van gehoord, dat iemand onthoofd is, zooals het gebeuren moet, die zijn hals zoo beschermd heeft.

De twee bandieten kwamen naderbij en daar zij de jas van Raffles onmogelijk hadden kunnen uittrekken, zonder zijn armen los te maken, rukten zij hem den boord af, en sneden den kraag van zijn jas met hun vlijmscherpe messen los.

— Zoo is het voldoende, bromde « Black Devil ».

Met een suizend geluid ging het kromme zwaard opnieuw de hoogte in.

De neger berekende enkele seconden den afstand, strekte de krachtige armen...

Het volgend oogenblik zou het wapen neerdalen en Raffles het hoofd van den romp scheiden...

Maar juist op dat oogenblik kraakte er een schot.

De neger slaakte een gebrul als van een gewonden stier, en het kromme zwaard viel kletterend uit zijn handen, die hij op de borst drukte, op den vloer.

Tegelijkertijd vloog de deur van den kelder open, die slechts op een kier gesloten was geweest en een vrouw snelde naar binnen, in de eene hand de nog rookende revolver, in de andere een vlijmscherp mes, waarmede zij in minder tijd dan noodig is om het te beschrijven en met een enkelen forschen ruk de touwen doorsneed waarmede de armen van Raffles gebonden waren geweest.

Dit alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de bandieten nog niet van hun schrik en verbijstering bekomen waren, toen Raffles reeds overeind sprong, een hunner met een geweldigen slag tegen de kin ter aarde velde, de revolver uit zijn zak nam, en die den anderen schurk in de zijde duwde.

— Steek je handen op, beval hij op korten maar dreigenden toon.

Sidderend van een bijna bijgeloovige vrees hief de ellendeling beide handen op en dadelijk werd hij door Raffles ontwapend met een handigheid en vlugheid, die slechts het gevolg eener jarenlange practijk kunnen zijn.

Daarop bond hij den weerloos gemaakten bandiet met het touw, dat hem zelf gevangen had gehouden, en herhaalde deze bewerking bij den tweeden schurk die nog steeds bewusteloos op den vloer lag uitgestrekt.

Toen wierp hij een blik op den reusachtigen neger, maar hij zag aanstonds, dat hier geen hulp meer kon baren, hij was door den kogel midden in het hart getroffen.

Nu eerst wendde hij zijn oogen naar de jonge vrouw, die bewegingloos en met doodsbлек gelaat was blijven staan en zeide op zachten toon :

— Ik dank u. Gij hebt mij het leven gered. Ik zal het niet vergeten. Heb ik u zooeven niet gezien in gezelschap van... die mannen ?

— Ja, John Raffles, ik was bij hen, antwoordde de jonge vrouw toonloos. Het

schijnt dat gij mij niet herkent ?

— Ik moet toegeven...

— Dat verwondert mij ook niets, her-  
nam zijn levensredster met een bitteren  
glimlach om de geverfde lippen. Ik denk  
dat ik in dat jaar wel weer heel wat ver-  
anderd ben. Misschien zou het zelfs niet  
helpen, als ik u mijn naam noemde, maar  
toch wil ik het probeeren, wellicht herin-  
nert gij u mijner dan. Ik heet « Daisy  
Fishblood », zoo noemen mij de kamera-  
den, zij zeggen dat ik geen bloed in de  
aderen heb, ten minste niet het echte mis-  
dadigersbloed. Nu, ik zie wel aan uw ge-  
laat, dat het noemen van dien naam u niet  
verder brengt. Een jaar geleden hebben  
wij nog eens tegenover elkander gestaan,  
toen was, de Meester van nu nog niet onze  
chef, maar professor Shydrift. Gij hebt  
gij zijt nog verder gegaan en gij hebt al  
uw invloed aangewend, om mij weg te  
halen uit mijn omgeving. Door uw toedoen  
heb ik drie maanden, drie heerlijke, onver-  
mij toen gered uit de klauwen van een el-  
lendigen schurk die mij wou vermoorden,  
getelijke maanden in een reïne omgeving  
door gebracht, als huishoudster van een  
eerwaardige dame, die mij vertrouwde,  
omdat gij mijn voorspraak waart. En toen  
kregen zij mij weer in hun macht, zij  
haalden mij weg zij exploiteerden mij op-  
nieuw, ik was zwak, en ik verviel weder tot  
hetzelfde afschuwelijk leven. Maar onder  
alle omstandigheden heb ik toch nooit den  
man vergeten, die zijn leven voor mij, een  
verworpelinge, gewaagd had, en die ge-  
poogd had, mij voor goed uit de poel van  
ellende en misdaad weg te halen, waarin ik  
verzonken was, en nu zeker voorgoed ver-  
zonken ben.

De jonge vrouw had dit alles op hee-  
schen, schijnbaar onverschilligen toon ge-  
zegd, maar in haar oogen waar het brand-  
de van nameloos wee en schrijnend be-  
rouw, was het duidelijk te lezen, wat er in  
haar binnenste omging.

Zij wierp een schichtigen blik op het lijk  
van den neger en vervolgde :

— Ik heb u aanstonds herkend, ondanks  
uw vermomming, alleen aan uw stem. Hoe  
vaak heb ik niet aan u gedacht, in de nach-  
ten, dat ik slapeloos heen en weder woelde,  
ten prooi aan een berouw, dat mij dreigde  
te verteren, en toch niet bij machte het juk  
af te schudden, dat mij bijna verplettert.

Zij wilde nog iets zeggen, maar de stem  
stokte haar in de keel, brandende tranen  
sprongen haar in de oogen, en snikkend

leunde zij tegen den muur van den kelder.

Raffles trad op haar toe en greep haar  
beide handen.

En ernstig klonk zijn stem toen hij zei-  
de :

— Dan wil ik het nogmaals wagen u ten  
goede te raden. Ja, nu herken ik u. O,  
waart gij toen toch sterker geweest. Gij  
moogt niet bij die schurken blijven, gij  
moet weggaan, ver weg. Ik zal u helpen en  
u niet aan uw lot overlaten. Maar nu moet  
ge mij veroorloven eerst mijn ongelukki-  
gen makker te bevrijden, dien deze ellen-  
delingen zouden hebben doodgeschoten, na  
mij van het leven te hebben beroofd.

— Ik zal u helpen, John Raffles, zeide  
« Daisy Fishblood », terwijl zij snel haar  
tranen droogde.

Raffles overtuigde zich nogmaals, dat de  
beide bandieten stevig gebonden waren,  
legden hen zoo ver mogelijk van elkander  
neer, en daarop trok hij de jonge vrouw uit  
den kelder mede, waarvan hij de deur op  
slot draaide.

Hij snelde het allereerst, door Daisy op  
de hielen gevolgd, naar de kamer waar  
Charles hopeloos terneder lag, en enkele  
minuten later vielen de twee vrienden el-  
kander met een gesmoorden kreet van  
innige vreugde in de armen, terwijl Daisy  
bescheiden op eenigen afstand bleef staan.

Daarop wendde Raffles zich tot de jonge  
vrouw en zeide op dringenden toon :

— Verlaat nu aanstonds dit huis, want  
er dreigt u hier groot gevaar. Hier hebt  
gij geld. Reis onmiddellijk naar het dorp  
Bushgreen, op slechts een uur sporens van  
Londen, en waar de bendeleden u zeker  
niet zullen zoeken. Begeef u daar naar het  
huis van James Whitecock, hetwelk de  
eerste de beste straatjongen u zal aanwij-  
zen. Noem hem slechts den naam van  
« Brown » en zeg dat hij u zendt. Dat is  
voldoende om u voorloopig onderdak te be-  
zorgen, want Whitecock heeft dienaar-  
gaande mijn bevelen. Als mijn taak hier  
gedaan is, zal ik mij aanstonds bij u voe-  
gen, en dan zullen wij wel verder zien.

Daisy Fishblood barstte in snikken uit,  
greep Raffles' hand, en bukte zich om die  
te kussen.

Maar de Groote Onbekende richtte haar  
spoedig op, en drong haar met zacht ge-  
weld door de vestibule naar de buitendeur,  
welke hij voor daar opende.

Nog een blik vol innige dankbaarheid,  
maar waarin tevens angst voor de toe-  
komst te lezen was, wendde de ongelukkige

jonge vrouw, het werktuig van gewetenlooze schurken, zich naar hem om, en verduwen toen haastig in de duisternis, die reeds begon plaats te maken voor den naderenden dageraad.

Raffles sloot de deur weder zachtjes achter haar, trad de werkkamer van Nicholson binnen, greep de telefoon en liet zich verbinden met Scotland Yard.

— Zendt onmiddellijk een twaalftal goed gewapende sterke mannen naar het huis van professor Nicholson in de Victoria-street. Het is een zaak van het hoogste belang. Verzuim geen oogenblik. Wie ik ben? Dat doet er voorloopig niet toe, ik ben nu een vriend van de politie, laat u dat voldoende zijn. Ik zal u in staat stellen een zeer gevaarlijke bende onschadelijk te maken, en tevens een man, een duivel in menschengedaante, en die tegelijkertijd professor is. Neen, neen, ik geksheer niet, en ik ben ook niet dronken, ik dring er ten sterkste op aan, aanstonds een dozijn agenten te zenden. De rest zal ik u hier wel toonen.

Raffles hing het toestel weder aan den haak en wierp Charles een veelzeggenden blik toe.

— Als me niet alles bedriegt, mijn jongen, dan zijn de dagen van professor Nicholson geteld. Hij is zich van geen gevaar bewust, en als de politie niet al te onhandig is, dan kan zij hem aanstonds, omringd door zijn medeplichtigen arresteeren. En in ieder geval zal zij nu toch wel gelooven, dat de professor een zeer gevaarlijke individu is, als ik haar den weg wijs naar het dievenhol, dat nu door een gang in verbinding staat met zijn woning.

— En James.

— Dat is waar ook, wij zullen hem nog even waarschuwen. Hij staat in de stille straat, bij de schutting.

De twee vrienden begaven zich naar een vertrek, waarvan de ramen uitzagen op tuinen en onbebouwde terreinen, en daar Raffles eenige lichtseinen met behulp van zijn elektrische zaklantaarn.

Zij daalden daarop met het valluik in de slaapkamer naar den kelder en wachtten daar de komst van James, die spoedig verscheen.

Ternauwernood hadden de drie mannen zich naar de vestibule begeven, of buiten klonk het geluid van een naderende auto.

Het geoefend oor van den Grooten Onbekende had reeds aan het geluid van den motor gehoord, dat daarginds de politieauto in aantocht was.

Hij opende de voordeur en een oogenblik later traden twaalf krachtige politieagenten binnen, goed gewapend, en aangevoerd door een brigadier.

Deze kwam aanstonds op Raffles toe, salueerde en vroeg toen op verbaasden toon :

— Zijt gij het, die ons getelefoneerd hebt?

— Ja, dat ben ik, antwoordde Raffles kalm.

— Gij zijt toch niet professor Nicholson? Hebt gij soms iets van hem vernomen?

— Ja, dat heb ik, brigadier. De professor is volstrekt niet dood, want een kwartier geleden was hij nog hier in zijn woning.

— Wat zegt gij daar? Spreekt gij in ernst? riep de brigadier verbaasd uit. Waar is hij dan heengegaan?

— Hij neemt op dit oogenblik deel aan een vergadering van de gevaarlijkste boeven van Londen. Waarschijnlijk op nog geen vijf minuten afstand hier vandaan.

De brigadier keek Raffles een oogenblik verstomd aan, alsof hij dacht met een krankzinnige te doen te hebben.

Toen fronste hij dreigend de wenkbrauwen en zeide :

— Ik geloof toch werkelijk, dat gij dronken of gek zijt, mijnheer. Ik waarschuw u echter, dat men de politie niet straffeloos bespot.

— Daarvan is in het geheel geen sprake, brigadier, hernam Raffles rustig. Wees zoo goed mij even te volgen, dat is alles wat ik van u verlang.

— Maar zoudt ge mij niet eerst zeggen, wie gij zijt, en hoe gij in dit huis komt?

— Dat zal ik u later wel uitleggen, laat het u nu maar voldoende zijn, dat ik u in staat stel promotie te maken hernam Raffles glimlachend. Gij zoudt toch zeker wel verbaasd opzien, als ik u zeide en toonde, dat hier in deze zelfde vestibule zich de ingang bevindt van een geheime tunnel, die naar een even geheime vergaderlokaal

eener dievenbende leidt ?

— Ik zou het niet gelooven, mijnheer, als ik het niet met eigen oogen zag, riep de politiebeambte verontwaardigd uit.

— Zet dan uw oogen maar goed open, maak zoo weinig mogelijk geraas, en vooral, neem uw revolver ter hand.

Met deze woorden trad Raffles op de trap toe, en had na eenig zoeken een koperen stift gevonden, verborgen in een kui van de leuning, die heen en weer bewogen kon worden.

Aanstands draaiden de vier onderste treden als een deur open.

De brigadier had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken, toen hij in het donkere gat zag, dat zich voor hem opende.

Raffles sloeg hem even glimlachend gade en zeide toen :

— Gij ziet daar eenige treden en daar is het begin van de tunnel. Ik zal u met uw makkers gaarne vergezellen, want ook ik ben zeer benieuwd waar zich het vergaderlokaal van de bandieten bevind.

De brigadier gaf zijn manschappen de noodige instructies, en daarop slopen allen behoedzaam de geheime gang in.

Zij liepen over een afstand van ongeveer 100 meter lijnrecht door en maakte toen pas een flauwe bocht.

Nog 50 meter verder stonden de zestien mannen, die bij het licht van een enkele lantaarn dezen weg hadden afgelegd, voor een zware eikenhouten deur.

Raffles legde zijn vinger op de lippen, bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een oogenblik stond hij zoo onbeweeglijk stil. Daarop richtte hij zich weder op en fluisterde den brigadier in het oor :

— Aan den anderen kant staat een schildwacht op post, die deze deur moet bewaken. Als wij te luidruchtig optreden zal hij zeker alarm maken en dan is het

spel verloren. Al ge mij echter laat be- gaan, geloof ik wel, dat we dien man onschadelijk kunnen maken, voor hij zijn medeplichtigen heeft kunnen waarschuwen.

Toen de brigadier bevestigend knikte, haalde Raffles uit een binnenzak van zijn vest eenige fijne instrumenten en stak een daarvan in het slot van de deur.

Zonder eenig gerucht te maken, draaide hij den schoot terug.

— Doof nu uw lantaarn, anders zou het schijnsel ons verraden, beval hij fluisterend.

Een oogenblik later bevonden allen zich in de diepste duisternis.

Het was nu zoo stil, dat aan den anderen kant van de deur de eentonige stappen hoorbaar waren van den waker, die nu eens naderbij schenen te komen en zich dan weer verwijderden.

Raffles wachtte het oogenblik af, dat de stappen bijna geheel waren weggestorven en opende toen snel de deur.

Deze bevond zich in een soort nis, zoodat hij zich voorloopig aan het gezicht van den bewaker kon onttrekken, door zich dicht tegen den zijwand van die nis te drukken.

Hij liet de deur echter wijd open staan...

De voetstappen van den wachtpost kwamen weer naderbij.

Een seconde later zou de man bij de deur zijn.

Raffles sprong te voorschijn en velde den bandiet met een hevigen slag tusschen de oogen ter aarde.

Zonder een kreet te slaken stortte de man neer en in een ommezien was hij gebonden en gekneveld.

De agenten waren nu ook binnengetreden en bevonden zich in een tamelijk breedte, lange gang die verlicht werd door twee kaarslantaarns, een aan elk einde.

Op hun teenen sluipend, volgden de politieagenten met Raffles, Charles en James aan het hoofd, deze gang, totdat zij stil stonden voor een tweede deur.

Hier moet het zijn, fluisterde Raffles, die eenige tijd in luisterende houding had stil gestaan. Ik hoor daarbinnen stemmen.

Hij bukte zich opnieuw, om een blik door het sleutelgat te slaan, maar bijna onmiddellijk richtte hij zich weder op.

Er speelde een zonderlinge glimlach om zijn lippen.

Hij bracht zijn mond bij het oor van den brigadier en vroeg fluisterend :

— Kent gij professor Nicholson van aanzien ? De brigadier knikte bevestigend.

— En hebt ge wel eens « Jim den Steker » gezien ?

Weer ging het hoofd van den brigadier snel eenige malen op en neer.

— Nu, dan kunt ge die twee heeren daarginds in gezelschap zien.

Snel bukte de brigadier zich, om op zijn beurt een blik door het sleutelgat te werpen.

Toen hij zich weer oprichtte lag er een uitdrukking van grenzelooze verbazing op zijn breed gelaat.

— Als ik het niet zelf zag, zou ik het niet geloofd hebben, mijnheer. Daar zitten nog meer boeven die ik wel van aanzien ken, en waarvan er eenigen reeds tientallen jaren gevangenisstraf achter den rug hebben, en professor Nicholson zit er midden in. Wij mogen niet aarzelen, er op af.

En voor Raffles den driftigen man had kunnen weerhouden, had de brigadier zijn reusachtige vuisten op de deur laten neerbonken en schreeuwde uit alle macht :

— Open de deur ! In naam der wet !

Hij rukte woedend aan den knop van de deur, die echter op slot bleek te zijn.

— Zij leeren het nooit, bromde Raffles

verachtelijk voor zich heen.

Hij trok de revolver, die hij zooeven van den bandiet had afgenomen en joeg snel achter elkaar zes kogels door het slot, dat op deze wijze vernield werd.

De brigadier rukte de deur open en alle politieagenten drongen als een stormvloed naar binnen in een tamelijk ruim vertrek, met slechts een enkel raam.

Dat raam stond open, en over den rand verdween juist het hoofd van professor Nicholson.

De brigadier slaakte een kreet van woede en vloog op het raam toe, terwijl zijn manschappen zich spoedig hadden meester gemaakt van de vijf of zes overige bandieten, die niet spoedig hadden kunnen vluchten.

Maar de brigadier kwam te laat, er was van den vluchteling niets meer te zien, het was alsof hij door den grond was gezonken, spoorloos verdwenen, te midden van een doolhof van smalle steegjes, waarop het raam uitzicht gaf.

Toen de agenten hun gevangenen wervoerden, wachtte den brigadier een nieuwe verrassing, de drie mannen die hem den weg hadden gewezen, waren eveneens verdwenen, alsof zij in de lucht waren opgelost.

Den volgenden dag bevatten de bladen een uitgebreid relaas van de raadselachtige zaak, dat bijna een geheele pagina van de Volksbladen besloeg, verlucht door tal van portretten.

Raffles en Charles lazen die verslagen met gemengde gevoelens.

— Een ding troost mij althans, zeide Raffles, terwijl hij de « Times » met een ongeduldig gebaar neerwierp, en dat is dat onze doods vijand tenminste nooit weer als professor Nicholson kan optreden. Het is mij een vreugde, dat ik er toe heb kunnen bijdragen, dit resultaat tenminste te hebben bereikt.



*Leest volgende week het spannende verhaal*



Avontuur in België

A

